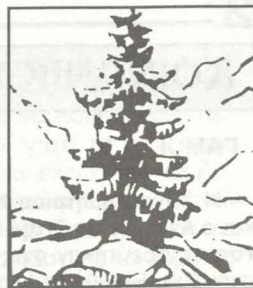

ΤΑ ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΙΤΩΝ ΑΡΤΑΣ

23ος ΧΡΟΝΟΣ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 266 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1995 - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 50 ΔΡΧ. - ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 17, 105 52 ΑΘΗΝΑ

"Και επί γης ειρήνη
εν ανθρώποις ευδοκία"

"Ο λόγος σαρξ εγένετο
και εσκήνωσεν εν ημίν".
(Ιωάν. α, 14).

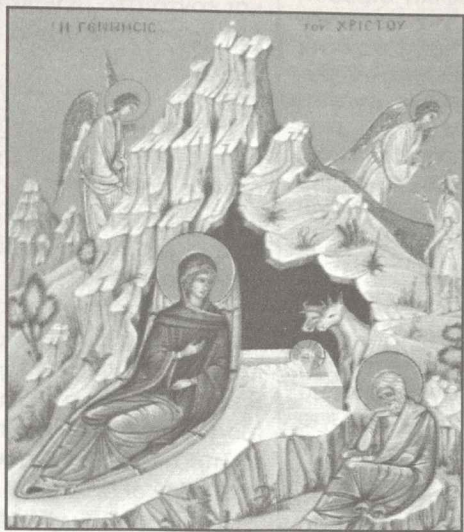
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΤΟ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟ άγγελμα της γέννησης του Θεανθρώπου, δεν έπαψε ποτέ να συγκινεί τις καρδιές των χριστιανών. Η θεότητα, με τη μορφή του θείου βρέφους, ανάμεσα στους αμνούς και τους ποιμένες, άνοιξε στον άνθρωπο την αυλή του Ουρανού και φανέρωσε σ' αυτόν τη δόξα του παντοδύναμου πατέρα. Το γλυκό φως που ξεχύθηκε από το σπήλαιο της Βηθλεέμ προβάλλει τις μέρες αυτές και πάλι μπροστά μας. Η Άγια νύχτα έδωσε το σκοτάδι από τις ψυχές των ανθρώπων και έφερε το ξημέρωμα στην ανθρωπότητα.

"Ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φως μέγα και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς". (Ματθ. δ. 16).

Ο ενανθρωπήσας Θεός

"εφανέρωσε το όνομα του Θεού στους ανθρώπους", (Ιωάν. ζ, 6) και ο άνθρωπος έμαθε ποιός

είναι ο σκοπός και ο προορισμός του πάνω στη γη. Το "νέον παιδίον" έρχεται για να μας δώσει άλλο ρυθμό, άλλο σκοπό στη ζωή μας. Έρχεται να μας αλλάξει, να μας μεταβάλλει ριζικά, να μας αναμορφώσει, να μας δωρήσει τη "σωτηρία", να μας αποσπάσει από τη βασανισμένη μέριμνα του βίου, δίνοντας άλλο νόημα, βαθύ και ανώτερο, στη ζωή μας.

Ο ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ Χριστός μένει πια μαζί μας: στο τραπέζι, στο δρόμο, στο γρα-

φείο, στο εργοστάσιο, στο σχολείο, στην οποιαδήποτε εργασία μας. Είναι ανάμεσά μας στην εκκλησία, όπου τελείται το μέγα μυστήριο της Θείας ευχαριστίας. Και προ πάντων είναι μέσα μας κατά τη Θεία κοινωνία.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ τα Χριστούγεννα. Το πρωτοφανές σε λαμπρότητα αστέρι που οδήγησε τους τρεις μάγους στην ταπεινή φάτνη, όπου και προσκύνησαν τον Ιησού και του πρόσφεραν τα δώρα και οι δοξολογίες της στρατιάς των αγγέλων που ακούστηκαν εκείνη τη νύχτα είναι βαθεία χαραγμένα στις ψυχές των χριστιανών. Και εκατομμύρια χριστιανών πάνω στη γη, θα επαναλάβουν σιγοψέλνοντας το "Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη". ΕΙΡΗΝΗ. Η άλλη πλευρά της γιορτής. Αυτή η ειρήνη όμως που υποσχέθηκαν οι άγγελοι είναι πνευματική δύναμη που πηγάζει από το Χριστό.

"Ο Χριστός εστί η ειρήνη υμών". (Παύλος εφ. β 15).

Και αυτή προϋποθέτει την πίστη στο Χριστό ως Θεό και σω-

τήρα, την συνεπή βίωση των επιταγών της πίστης και την αληθινή αναζήτηση της ειρήνης. Και ειρήνη σκορπίζει γύρω του μόνο ο ταπεινός και πιστός άνθρωπος, που έχει συνειδητοποιήσει πως αυτή η ειρήνη απουσιάζει από εκεί όπου βασιλεύει ο εγωισμός, η ιδιοτέλεια, η αυτοπροβολή, η φιλαυτία, ο θυμός, οι απαιτήσεις, η φιλονικία και η βία. Την ειρήνη, το μεγαλύτερο αυτό αγαθό της ανθρωπότητας, κήρυττε αργότερα ο Χριστός προς όλους τους ανθρώπους, τονίζοντας πως: "Ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν. Ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν". (Ιωάν. ιδ' 27).

ΚΑΙ ΑΥΤΗ την ειρήνη του Θεού, που διαφέρει από την ειρήνη που δίνει ο κόσμος, θα ψάλλουν και φέτος οι "πιστοί" μαζί με τους αγγέλους. Και θα ζητήσουν από τον Ιησού, τον αρχηγό της ειρήνης, να φωτίσει τους λαούς και κυρίως τους κυβερνήτες των διαφόρων εθνών, να καλλιεργήσουν και να επιδιώξουν την ειρήνη και την αγάπη σε όλη την ανθρωπότητα.

Μνήμη απανταχού Θεοδωριανιτών

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

Η ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ και η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΟΛΥΜΠΙΩΝ και ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑΤΩΝ τιμώντας τη μνήμη των Εθνικών Ευεργετών οργάνωσαν πνευματική εκδήλωση, στην αίθουσα τελετών του Ζαπτείου Μεγάρου, το **Σάββατο, 9 Δεκεμβρίου 1995.**

Η εκδήλωση περιελάμβανε

- Μήνυμα του τ. Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας **Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**
- Χαιρετισμό του Προέδρου της Πανεπιστημιακής Σ. Ε. **Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ**
- Χαιρετισμό του Προέδρου Ολυμπίων και Κληροδοτημάτων **Φ. ΜΠΟΛΟΦΗ**
- Ομιλία του Ακαδημαϊκού **Κ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΥ**
- Πρώτη προβολή της έγχρωμης ταινίας - ντοκυμανταίρ του **ΝΕΣΤΟΡΑ ΜΑΤΣΑ**: "ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΗΝΥΜΑ, ΗΠΕΙΡΩΤΕΣ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ"
- Η πιανίστα **ΜΑΡΙΑ ΧΑΙΡΟΓΙΩΡΓΟΥ** ερμήνευσε Έλληνες συνθέτες

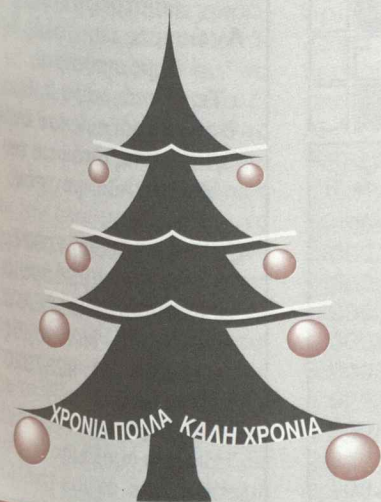
Χριστουγεννιάτικη Ικεσία

Χριστέ μου στείλε τ' Άστρο Σου
τον κόσμο να φωτίσει
να βρει το δρόμο το σωστό
και να τον οδηγήσει
εκεί που σμίγουν οι καρδιές
κι η Αγάπη περιμένει
να ξαστερώσουν οι ψυχές
ν' ανθίσει η οικουμένη.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΖΙΤΣΑΙΑ

Η Χρυσάνθη Ζίτσαία, κορυφαία Ηπειρώτισσα ποιήτρια, από τη Ζίτσα Ιωαννίνων, έφυγε από κοντά μας τελευταία.

*Το ΔΣ της Αδελφότητας
εύχεται σε όλους
τους απανταχού
Θεοδωριανίτες
καλές γιορτές, καλή
χρονιά με υγεία,
ευτυχία και ειρήνη.*

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

- Η Άννα Δημητρίου Ντζιούνη και ο Αναστάσιος Σταμ. Κακομύτας παντρεύτηκαν στις 17/6/95 στον Άγιο Ελευθέριο Κάτω Πατησίων.

- Ο Χρήστος Μαυροδύμος και η σύζυγός του Ελευθερία, κόρη του Γεωργίου Κυριακίδη πάντρεψαν το γιο τους Νίκο στις 11/11/95 στον Άγιο Ελευθέριο Αχαρνών με τη Ρούλα Πολυκάρπου Μπράντζου.

- Ο Χρήστος Ευσταθίου Κορμεντζής και η Βίκυ Αντωνίου Βάρδα παντρεύτηκαν στις 21/10/95 στον ιερό ναό της Ευαγγελίστριας Νέας Ερυθραίας.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η Αναστασία Αγκιούπα - Σταμάτη, κόρη του Δημήτρη και της Ελένης Σταμάτη γεννήθηκε στις 3/10/95 Κορίνθια.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- Η Άννα Σταμούλη, κόρη του τέως προέδρου Χρήστου Βεντίστα, και ο σύζυγός της Σωτήρης βάπτισαν στις 21/10/95 στην Κάτω Παναγία Άρτας το αγοράκι τους και το ονόμασαν Ιωάννη, με αντάδοχο τη Σοφία Παπαντζίκου - Βελισσαρίου.

- Η Ερμιόνη Στεργίου - Μπακαμπίτσου και ο σύζυγός της Κώστας βάπτισαν το γιο τους στο Πολύδροστο Χαλανδρίου και τον ονόμασαν Δημήτριο.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε στην Άρτα σε ηλικία 91 ετών η Δήμητρα Μαντέλλου, σύζυγος του μακαρίτη Δημητρίου Μαντέλλου, γραμματέα της Κοινότητας.

- Πέθανε στην Άρτα στις 30/10/95 σε ηλικία 78 ετών η Αγγελική Ντάσκα, σύζυγος Ευαγγέλιου Λάππα.

- Πέθανε και κηδεύτηκε στην Άρτα η Ευτυχία, σύζυγος Φωτίου Νάκη.

- Πέθανε στην Αθήνα στις 5/12/95 και κηδεύτηκε στο νεκροταφείο Ζωγράφου στις 6/12/95 ο Κωνσταντίνος Αθανασίου Σκαρπαβάνης, σε ηλικία 19 ετών.

ΠΡΟΣΦΕΡΕΣ

- Η Λίτσα Γ. Νάκη προσέφερε για τους σκοπούς της Αδελφότητας το ποσό των 20.000 δραχμών στη μνήμη του συζύγου της Γεωργίου Νάκη, με τη συμπλήρωση επτά ετών από το θάνατό του.

- Η Μαρία Κομπορόζου προσέφερε για για τους σκοπούς της Αδελφότητας το ποσό των 20.000 δραχμών στη μνήμη του γιου της Γεωργίου και του συζύγου της Παναγιώτη.

- Ο Αθανάσιος Ν. Ντάσκας προσέφερε για τους σκοπούς της Αδελφότητας το ποσό των 10.000 δραχμών στη μνήμη της αδελφής του Αγγελικής, συζύγου Ευαγγέλιου Λάππα.

- Η Λίτσα Στέγκα, κόρη του Παύλου Χάιδου προσέφερε για τους σκοπούς της Αδελφότητας το ποσό των 10.000 δραχμών.

- Ο Κωνσταντίνος Μ. Χάιδος προσέφερε για τους σκοπούς της Αδελφότητας το ποσό των 10.000 δραχμών.

- Η Αθανασία Παγώνη - Παπαγιαννίδη προσέφερε για τους σκοπούς της Αδελφότητας το ποσό των 20.000 δραχμών στη μνήμη του πατέρα της Παναγιώτη.

Εκείνοι που φεύγουν

Το γελαστό κορίτσι...

Το γελαστό κορίτσι έφυγε για πάντα από κοντά μας, η Κατερίνα, η αγαπημένη μας ανεψιούλα. Το γελαστό κορίτσι με την έμφυτη ευγένεια προς κάθε συνομιλήτη, το νέο ή γέρο, περισσότερο ή λιγότερο μορφωμένο, ντόπιο ή ξένο και προσεγγισμένο σε όλες τις καταστάσεις τόσο στη φτωχή καλύβα όσο και στα πλούσια σαλόνια, στη θάλασσα και στο βουνό.

Από μικρή, με την ηθική συμπαράσταση και την πενιχρή υλική βοήθεια των γονιών της αλλά κυρίως με την αδμαστή θέληση, την επιμονή και την αγάπη της για μάθηση, κατόρθωσε σχεδόν αυτοδίδακτη να μορφωθεί κοινωνικά και να αποκατασταθεί επαγγελματικά.

Είχε ακόμη την καλή τύχη να συναντήσει και να κάνει σύντροφο της ζωής της έναν υπέροχο νέο, τον Ντένη, που για την αγάπη του προς την Κατερίνα και τον τόπο μας, άφησε την όμορφη και πολιτισμένη Σουηδία για να κάνει την Ελλάδα και τον Πειραιά δεύτερη και ίσα καλύτερη πατρίδα του.

Δημιουργήθηκε έτσι ένα ευτυχισμένο, σύγχρονο και αξιοζήλευτο ζευγάρι γεμάτο νεύρα, ομορφιά και χάρη, που συνδύαζε επί πλέον την απλότητα και την ανεπιτήδευτη ευγένεια των κατοίκων της πατρίδας του Ντένη με τη ζεστασιά και τον ελληνικό αυθορμητισμό.

Η ευτυχία του ζευγαριού συμπληρώθηκε και μεγάλωσε με τα δυο αγγελούδια που έφεραν στον κόσμο και με την οργάνωση του νέου σπιτιού τους.

Κι εκεί που όλα ήταν χαρούμενα και ευτυχισμένα ήρθε

Εμφάνισε το μεγάλο χτύπημα, η κατάρτη της εποχής μας, που διάλεξε σαν στόχο της την ευτυχία της Κατερίνας. Αλλά και εδώ ακόμα φάνηκε η ψυχική ανωτερότητα και η ολοκληρωμένη προσωπικότητα της Κατερίνας. Αντιμετώπισε την επάρατη αρρώστια με αξιοθαύμαστο ηρωισμό και καρτερικότητα. Δεν έκλαψε, δεν παραπονέθηκε, αλλά αντίθετα διασθένων, την κατάληξη, προσπαθούσε με φιλοσοφική διάθεση και επιχειρήματα για τις δύναμεις της επιστήμης, να δίνει θάρρος και ελπίδες στον σύντροφό της και στους αγαπημένους της γονείς.

Αλλά, δυστυχώς, η μοίρα είχε γραφεί. Η επιστήμη στάθηκε ανήμπορη και η Κατερίνα πέρασε στο άθνα της ηλικίας, στην ακμή της δημιουργικότητάς της και σε μέρες ανεπίτευτης προσωπικής, οικογενειακής και κοινωνικής ευτυχίας, αναχώρησε για το μεγάλο ταξίδι, αφήνοντας τους αγαπημένους της με ένα μικρό παράπονο για τον οδυνηρό χωρισμό και την απότομη διακοπή του νήματος της επίγειας παρουσίας της.

Και ενώ αυτή ήταν η θέληση και η επιλογή της Μοίρας, δεν απομένει σε μας παρά να παρακαλέσουμε τον Παντοδύναμο να γλυκάνει τον βαθύ πόνο και να δώσει κουράγιο στον αγαπημένο της σύντροφο Ντένη, τους γονείς της Χρυσούλα και Δημήτρη και στ' αδελφία της Βούλα και Τόλη, ώστε να ξεπεράσουν το δυνατό και ξαφνικό χτύπημα και να σταθούν δίπλα στα δυο ορφανά πλέον από μητέρα, με αγάπη και φροντίδα, όπως ασφαλή θα ήθελε η εξεχαστή Κατερίνα μας.

Μαρούσι, Σεπτέμβριος 1995
Θανάσης και Κική Ντάσκα

Δήμητρα Μαντέλλου

Μια ακόμη γηραιά, απ' τις παλιές βασιτισμένες γενιές, έφυγε πρόσφατα απ' την πρόσκαιρη τούτη ζωή, η ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΥΖ. ΔΗΜ. ΜΑΝΤΕΛΛΟΥ (ΚΑΠΕ).

Στα 92 της χρόνια, στα Γιάννινα τη βρήκε η αιώνια νύχτα και κοντά στο μεγαλύτερο παιδί της, το Λυκούργο, στις 25-10-95.

Απ' την πολύ μικρή της κιόλας ηλικία μπήκε στα μεγάλα κόπια και παιδέματα που έχασε τον πατέρα της. Αλλά κι αργότερα π' ανάθεμα μια θράκα οικογένεια σ' ένα μικρό παραδοσιακό φτωχικό σπιτάκι και μέσα σε διαδοχικούς πολέμους. Σφυρηλατημένη, όμως, από τις μακρόχρονες δοκιμασίες της στάθηκε όρθια και τάβγαλε πέρα. Με το σύντροφό της πάλαιψαν σκληρά κι αδιάκοπα κι αποκατέστησαν όλα τα παιδιά τους.

Τη θυμάμαι, λιανόπαιδο ακόμη στο χωριό, να ξεπροβάλλει στην αυλόπορτα του σπιτιού μου, με την ψιλόκλινη κορμοστασιά της και τη ρόκα γερθόβιας, για να τα πει με την αδερφή της. Και τόχο στο σκαρί της να γνέθει, να πλέκει ή να γράφει και να κουβεντάζει αδιάκοπα. Πάντα με το εργόζαζό της δεν χανόνταν από τις ρούγες και τα φιλόξενα κατώφλια της γειτονιάς και πάντα γελαστή και κεφάτη.

Πολλές φορές βολεύονταν και στο πορτοφόλλο της ποτοπούλας (όπως την ονόμαζαν) στο πίσω μέρος του σπιτιού

προς τον κήπο ή στην προσήλια πεζούλα δίπλα στην κρανά, πλέκοντας ή υφανώντας και να σιγοτραγουδάει. Στη μεγάλη απλάδα (τον κήπο της) όπου τα χ'νοπάρια μαζεύονταν όλα τα παιδούρια της γειτονιάς για πολύωρα παιχνίδια, όχι μόνο δεν μας εμπόδιζε - παρά τις φροντίδες της - αλλά μας παρότρυνε σ' αυτά και πάντα καλώςαυτά.

Και πάντα κι εγώ θεία ΔΗΜΗΤΡΑ θα σε θυμάμαι, ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ

Πέτρος Σκουτέλας

Παναγιώτης Παγώνης

Γιορτάζεις σήμερα, έχεις πέντε χρόνια που έφυγες από κοντά μας και ήρθες στα όνειρά μας, φοβήθηκες μη σε ξεχάσουμε.

Όχι γλυκέ μας πατέρα, δεν είναι η μέρα που βοηθάει να σε φέρουμε κοντά μας. Όχι, είναι η κρίσιμη ώρα που αντιμετωπίζουμε στη ζωή μας απ' την απουσία σου. Είναι η μελωδική φωνούλα σου που μας λείπει.

Ω πατέρα μας, το μόνο που μπορούμε να σου προσφέρουμε είναι η δικιά μας λαμπάδα να την καίμε στη μνήμη σου και ν' αναζητούμε τη ζεστασιά της παρουσίας σου, στις άγιες νύχτες της μοναξιάς μας. Πατέρα μας!

Η γυναίκα σου και τα παιδιά σου

"ΤΑ ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ" Δημονιαία έκδοση της αδελφότητας Θεοδωριανών Άρτας

Υπεύθυνος έκδοσης σύμφωνα με το νόμο ΜΑΡΙΑ ΝΑΧ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Μετσόβου 23, 106 82 Αθήνα - Τηλ. 8218316

Στοιχειοθεσία Ηλεκτρονική σελιδοποίηση "ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ" Οικονόμου 32 - Αθήνα Τηλ. 8233830

Γραπτά που δημοσιεύονται δεν επιστρέφονται. Ανώνυμες επιστολές δεν δημοσιεύονται. Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη και τις απόψεις του ΔΣ της Αδελφότητας.

Ετήσια συνδρομή 1.000 δραχμ. Επιταγές - Εμβάσματα ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΚΟΥΤΕΛΑΣ Πιυθόου 5 - Ν. Κόσμος 117 43 - Τηλ. 9237020

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													
14													

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Ναστούλας Κων/νος	5.000
Γοργόνιας Γεωργίας Αθ.	1.000
Παπαχρήστος Δημήτριος	2.000
Γαλιάνη - Δημοπούλου Βούλα	5.000
Δημοπούλου Χρυσούλα	2.000
Στεργιούλης Αθανάσιος	2.000
Στεργιούλης Χρήστος	2.000
Κομπορόζος Αγγελος Γ.	5.000
Κομπορόζου Μαρία	5.000
Νταραγιάννης Παύλος	5.000

Η λύση στο επόμενο φύλλο

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΡΙΑΚΟΡΑ

Απ' τις παιδικές αναμνήσεις του Φώτη Κοντογιάννη

ΗΤΑΝ Αύγουστος το 1945, και ήμουν μόλις τότε 13 χρονών αγόρι. Στο σπίτι μας είχαμε πέντε κατώφλια μα-σκάλα εκείνα χρόνια. Απ' τον προηγούμενο χρόνο 1944 χάσαμε τον πατέρα μας και η μά-μας άρχισε έναν πολύ δύ-σκολο αγώνα για την επιβίωση της οικογένειας.

Εγώ, σαν ο μεγαλύτερος γιος της οικογένειας έπρεπε κάτι να προσφέρω για βοήθεια, και ε-πέδι δεν είχα τίποτε άλλο να κάνω, ανέλαβα τη βόσκηση και τη φροντίδα των γιδιών μας. Την άνοιξη τα πήγαινα στα Πλάγια και αργότερα απ' τις ε-ίκοσι Ιουνίου, όταν άρχισε το λυπώρι και η κόψη του καλο-καιριού, για να μη χάσουν το γάλα τους, άρχισα να τα βο-σκάω στις ποταμιές και τους κοινοτικούς χώρους, όπου υπήρχαν χορτάρια και βλάστη-ση.

Εκείνη τη χρονιά θυμάμαι, τα χωράφια που ήταν έξω απ' τις χωριές, που περιβάλλουν το χωριό μας, οι άκρες όπως τα ο-νομάζαμε, ήταν σπαρμένα σιτά-ρι. Όταν άρχισε το θέρος περί τα μέσα Ιουλίου, άρχισα να τα πηγαινό να τα βοσκάω στις α-μυλάδες στο Σελιό. Εκεί συνά-νησα και άλλα παιδιά του χω-ριού μας, φίλους μου, που έβο-σκαν κι αυτά τα μανάκια τους. Συμμετείχαμε να σμίξουμε τα γίδια μας και να κάνουμε όλοι μαζί παρέα.

Τα παιδιά που αποτελούσαν την παρέα μας ήταν: ο Βαγγέ-λης Παπαμάρκος, ο Κώστας Γιαννής και ο Γιάννης Τάσης απ' τον απάνω μαχαλά της γει-τονιάς του Αϊ - Θανάση, εγώ και ο Θανάσης Σκουτέλας απ' το μέσον του χωριού. Δυο απ' τους αγαπητούς αυτούς φί-λους, ο Βαγγέλης Παπαμάρκος και ο Γιάννης Τάσης δε ζουν σήμερα. Είναι από πολλά χρό-νια μακαρίτες. Όμως σ' εμάς που τους ζήσαμε τόσο πολύ, έ-μειναν και θα παραμένουν ζώ-νουνι στη μνήμη μας και θα μι-λούν πάντα με τη δική μας σκέ-ψη, μέσα σε μια όμορφη ζωή που πέρασε και χάθηκε και μας άφησε σαν παρηγοριά τη ζωή των αναμνήσεων.

ΤΑΝ τέλειωσε το θέρος και στα θερισμένα χωρά-φια κατέβηκαν τα κοπά-δια με τα γιδιόπρόβατα απ' τα γύρω στανόπια, τα οποία έ-βρισαν κυριολεκτικά τον τόπο απ' τις φυλλωσιές και τον έκα-νουν σκόνη, αποφασίσαμε όπω-ς είχαμε όλοι μαζί παρέα, να πά-ρουμε τα γίδια μας απ' το Σελιό και να τα περάσουμε στα Πλάγια. Σαν τοποθεσία διαλέ-ξαμε το διασέλι του Μπόικου.

Έτσι ένα απογευματινό περά-σαμε τα γίδια μας απ' το Σελιό απέναντι στην Αγία Παρα-σκευή, τ' αρμέξαμε στον κέδρο του Νάκη και τα σαλαγήσαμε τον ανήφορο ν' ανέβουν στο

διασέλι. Αυτά που γνώριζαν πολ-λύ καλά την περιοχή, άρχισαν ν' ανεβαίνουν σιγά - σιγά τον α-νήφορο. Εμείς καθήσαμε και τα παρακολουθήσαμε μέχρι που πλησίαζε να σουρουπώσει. Όταν διαπιστώσαμε ότι ακο-λουθούν την πορεία που θέλα-με, τ' αφήσαμε εκεί και γυρίσα-με να πάμε στο χωριό. Στο δρό-μο αποφασίσαμε να ελθούμε πάλι την άλλη μέρα, για να ε-λέγξουμε την πορεία τους και να τα συγκεντρώσουμε.

Την άλλη μέρα τα βρήκαμε γύρω απ' τη λάκα του Μπόικου. Τα συγκεντρώσαμε και αφού τ' αρμέξαμε τα σαλαγήσαμε προς το ρέμα του Σκόμπτου όπου κρατούσε νερό, για να ποτι-στούν και να σταλίσουν στον ί-σκιό, μέσα στις σπηλιές και κά-τω απ' τα έλατα. Ύστερα φύγα-με για το χωριό.

ΤΑ ΓΙΔΙΑ μας μέρα με τη μέρα ανέβαιναν όλο και πιο ψηλά, ώσπου έπιασαν τα κρεμάσματα γύρω απ' την περιοχή της Τσουκνίδας και έ-φταναν μέχρι το Κόκκινο Στε-φάνι. Επειδή έκανε πολύ ζέστη, το γάλα λιγόστευε και η δια-δρομή ήταν πολύ μακρινή και κουραστική, αποφασίσαμε να πηγαινόουμε κάθε δεύτερη μέρα για να τα επιβλέψουμε και να τα συγκεντρώσουμε. Απ' το χωριό θα φεύγαμε τουλάχιστον μισή ώρα νύχτα πριν φέξει, για να προλαβαίναμε να πηγανοερχό-μαστε με δροσιά.

Εμένα θα περνούσε απ' το σπίτι και θα με ξυπνούσε ο Θα-νάσης. Σημείο συνάντησης θα ήταν η ράχη της Βασιλικής με την προϋπόθεση ότι, αν κα-νένας απ' την παρέα μας δεν ή-ταν εκεί την καθορισμένη ώρα, οι άλλοι θα τον άφηναν και θα έφευγαν.

Έτσι άρχισα, μέρα παρά μέρα ένα δρομολόγιο απ' το χωριό, Μπάλτες, Αγ. Παρασκευή, Μπόικου, Τσουκνίδα, Κόκκινο Στεφάνι, με επιστροφή πάλι στο χωριό.

Όταν πανσέληνος, θυμάμαι και καθώς ο Θανάσης περνού-σε και με ξυπνούσε, μόλις έ-βγαινα έξω απ' το σπίτι βρίσκο-μαν κάτω απ' ένα υπέρλαμπρο ουράνιο μεγαλείο.

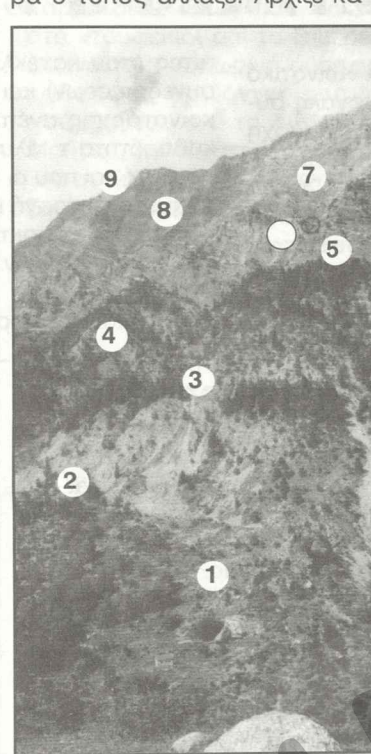
Η Πούλια ήταν ανεβασμένη ψηλά στον ουρανό, περίπου τέσσερις τριχές πάνω απ' τον ορίζοντα, ακολουθούσαν τα Ζυγά, η Πυροστιά και τε-λευταία ο Αυγερινός, μόλις έ-θαίναι και το χτυποκάρδι να γί-νεται πιο έντονο.

Έτσι αναστατώνονταν να κο-ντοστοκώμασε κάπου - κάπου, να περνούσε βαθιές ανάσες για να ξεκουράζουμε τα πνεύματά μας. Και καθώς ρουφούσαμε α-λάς του πρηνό δροσερό α-χόρταγο το πρηνό δροσερό α-χόρταγο και λαμπύριζαν σαν διάμαντα στον πεντακάθαρο τότε ουρανό. Το Φεγγάρι έ-λουζε και χρύσωνε με το φως του τα βουνά μας και αυτά κα-θώς φεγγαβολούσαν γύρω μας, όπως προχωρούσαμε μέ-ς στη σιγαλιά της νύχτας απ' το χωριό μας προς τη ράχη της Βασιλικής, μου φαινόταν σα να ζούσα κάποιο μαγικό όνειρο.

Μία απ' όλες αυτές τις μέρες το Θανάση τον πήρε ο ύπνος και όταν πέρασε απ' το σπιτί και με ξύπνησε, έξω είχε φέξει για τα γίδια. Βέβαιον ότι τ' άλλα παιδιά, σύμφωνα με τη συμφω-νία που είχαμε, δεν θα μας πε-ρίμεναν, πήραμε μόνοι μας το δρόμο με βήμα γοργό, και ό-που αυτός μας επέτρεπε τρέ-χαμε για να καλύψουμε έδα-φος. Φθάνοντας στη ράχη στον Ομυαλό, ρίξαμε μια ματιά απέ-ναντι στην Αγία Παρασκευή και αντικρύσαμε δυο απ' την υπό-λοιπη παρέα που είχαν περάσει τον κέδρο του Νάκη και άρχι-σαν ν' ανεβαίνουν το διασέλι. Εκείνη τη μέρα, δεν ήταν ανά-μεσα μας, όπως μάθαμε αργό-τερα, από κάποια έκτακτη δουλειά που του έτυχε, ο Γιάν-νης Τάσης.

Αφού περάσαμε όσο πιο γρή-γορα μπορούσαμε το δρόμο στις Μπάλτες με τα πολλά λα-σπόνερα, ριχτήκαμε απέναντι στην Αγία Παρασκευή και κά-ποια στιγμή φθάσαμε στον κέ-δρο του Νάκη. Απ' εδώ ένα πέ-ρα ο τόπος άλλαζε. Άρχιζε κα-

ΤΑΝ με το Θανάση αλληλοκοι-ταχτήκαμε για λίγο σαστισμένοι και χωρίς να πούμε λέξη μετα-ξύ μας, ορμήσαμε τρέχοντας μπροστά, παρακάπτοντας το μονοπάτι που οδηγούσε ομαλά στο επάνω μέρος της λάκας, κι ο καθένας από δικό του δρόμο, άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε το τσουγκρί που βρίσκο-ταν μπροστά μας, γραπατοσαλώνοντας στ' απόκρημνα σκουρναρία. Σε λίγο και με χρόνο ρεκόρ, βρεθήκαμε στο επάνω μέρος της λάκας. Απ' την κούραση όμως και την αγωνία, η κοντανά-σα πολλαπλασιάστηκε και η καρδιά μας χό-ρευε κυριολεκτικά μέ-σα στο στήθος μας και πήγαινε να σπάσει από την έντονη ταχυπαλ-μία. Καθήσαμε για λίγο όρθιοι να συνέλθουμε κάπως, παίρνοντας βα-θείες ανάσες και ύστε-ρα τρεβήξαμε πίσω προς τη ρεματιά, απ' όπου μας φάναξε ο Κώστας.

Γενική άποψη της περιοχής. Οι αριθμοί δείχνουν τις τοπι-κές ονομασίες της περιοχής που αναφέρονται στο κείμε-νο: 1. Αγία Παρασκευή, 2. Κέ-δος του Νάκη, 3. Διασέλι Μπόικου, 4. Διασέλι Σκό-μπτου, 5. Λάκα Μπόικου, 6. Κό-κκος: Σημείο που γκεμιάθη-κε η γίδα, 6. Τσουκνίδα, 7. Μπίστονισση, 8. Κόκκινο Στε-φάνι, 9. Κρίακαρας.

τακόρυφη σχεδόν ανηφόρα, και θάπρεπε ν' αλλάξουμε ρυθμό πορείας. Γι' αυτό καθή-σαμε για λίγο ν' ανανεώσουμε τις δυνάμεις μας και έπειτα πή-ραμε τ' ανηφορικό κοδελωτό μονοπάτι, που οδηγούσε στη λάκα του Μπόικου κι άρχισα-με ν' ανεβαίνουμε ρυθμικά το δια-σέλι.

Καθώς ανεβαίναμε την ανη-φόρα, η ανάσα άρχισε να βα-θαίνει και το χτυποκάρδι να γί-νεται πιο έντονο.

Έτσι αναγκάζονταν να κο-ντοστοκώμασε κάπου - κάπου, να περνούσε βαθιές ανάσες για να ξεκουράζουμε τα πνεύματά μας. Και καθώς ρουφούσαμε α-λάς του πρηνό δροσερό α-χόρταγο το πρηνό δροσερό α-χόρταγο και λαμπύριζαν σαν διάμαντα στον πεντακάθαρο τότε ουρανό. Το Φεγγάρι έ-λουζε και χρύσωνε με το φως του τα βουνά μας και αυτά κα-θώς φεγγαβολούσαν γύρω μας, όπως προχωρούσαμε μέ-ς στη σιγαλιά της νύχτας απ' το χωριό μας προς τη ράχη της Βασιλικής, μου φαινόταν σα να ζούσα κάποιο μαγικό όνειρο.

Έτσι αναστατώνονταν να κο-ντοστοκώμασε κάπου - κάπου, να περνούσε βαθιές ανάσες για να ξεκουράζουμε τα πνεύματά μας. Και καθώς ρουφούσαμε α-λάς του πρηνό δροσερό α-χόρταγο το πρηνό δροσερό α-χόρταγο και λαμπύριζαν σαν διάμαντα στον πεντακάθαρο τότε ουρανό. Το Φεγγάρι έ-λουζε και χρύσωνε με το φως του τα βουνά μας και αυτά κα-θώς φεγγαβολούσαν γύρω μας, όπως προχωρούσαμε μέ-ς στη σιγαλιά της νύχτας απ' το χωριό μας προς τη ράχη της Βασιλικής, μου φαινόταν σα να ζούσα κάποιο μαγικό όνειρο.

Έτσι αναστατώνονταν να κο-ντοστοκώμασε κάπου - κάπου, να περνούσε βαθιές ανάσες για να ξεκουράζουμε τα πνεύματά μας. Και καθώς ρουφούσαμε α-λάς του πρηνό δροσερό α-χόρταγο το πρηνό δροσερό α-χόρταγο και λαμπύριζαν σαν διάμαντα στον πεντακάθαρο τότε ουρανό. Το Φεγγάρι έ-λουζε και χρύσωνε με το φως του τα βουνά μας και αυτά κα-θώς φεγγαβολούσαν γύρω μας, όπως προχωρούσαμε μέ-ς στη σιγαλιά της νύχτας απ' το χωριό μας προς τη ράχη της Βασιλικής, μου φαινόταν σα να ζούσα κάποιο μαγικό όνειρο.

Δεν προλάβαμε καλά - καλά να πατήσουμε το πόδι μας εκεί και ακούμε από πάνω μια φω-νή:

- Θανάσηρη! Φώτηρηρη! Γυρίζουμε το κεφάλι μας προς τα πάνω και βλέπουμε στην αριστερή πλαγιά προς τη ρεματιά τον Κώστα ανεβασμέ-νο πάνω σ' ένα μεγάλο βράχο, και έχοντας τα χέρια του σα χωνί μπροστά στο στόμα του, να μας λέει:

- Ελάτε γρήγορα απάνω! Η γί-δα της Βόννης γκεμιάθηκε. ΤΑΝ μια γίδα γκέσα σιού-τα με μεγάλη κοιλιά, του αείμνηστου δασκάλου μας Γιώργου Γαλανή, που εκεί-νη την περίοδο την είχε ο Κώ-στας και τη φρόντιζε με τα δικά του και την ονόμαζε η γίδα της Βόννης.

Εγώ με το Θανάση αλληλοκοι-ταχτήκαμε για λίγο σαστισμένοι και χωρίς να πούμε λέξη μετα-ξύ μας, ορμήσαμε τρέχοντας μπροστά, παρακάπτοντας το μονοπάτι που οδηγούσε ομαλά στο επάνω μέρος της λάκας, κι ο καθένας από δικό του δρόμο, άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε το τσουγκρί που βρίσκο-ταν μπροστά μας, γραπατοσαλώνοντας στ' απόκρημνα σκουρναρία. Σε λίγο και με χρόνο ρεκόρ, βρεθήκαμε στο επάνω μέρος της λάκας. Απ' την κούραση όμως και την αγωνία, η κοντανά-σα πολλαπλασιάστηκε και η καρδιά μας χό-ρευε κυριολεκτικά μέ-σα στο στήθος μας και πήγαινε να σπάσει από την έντονη ταχυπαλ-μία. Καθήσαμε για λίγο όρθιοι να συνέλθουμε κάπως, παίρνοντας βα-θείες ανάσες και ύστε-ρα τρεβήξαμε πίσω προς τη ρεματιά, απ' όπου μας φάναξε ο Κώστας.

ΤΑΝ με το Θανάση αλληλοκοι-ταχτήκαμε για λίγο σαστισμένοι και χωρίς να πούμε λέξη μετα-ξύ μας, ορμήσαμε τρέχοντας μπροστά, παρακάπτοντας το μονοπάτι που οδηγούσε ομαλά στο επάνω μέρος της λάκας, κι ο καθένας από δικό του δρόμο, άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε το τσουγκρί που βρίσκο-ταν μπροστά μας, γραπατοσαλώνοντας στ' απόκρημνα σκουρναρία. Σε λίγο και με χρόνο ρεκόρ, βρεθήκαμε στο επάνω μέρος της λάκας. Απ' την κούραση όμως και την αγωνία, η κοντανά-σα πολλαπλασιάστηκε και η καρδιά μας χό-ρευε κυριολεκτικά μέ-σα στο στήθος μας και πήγαινε να σπάσει από την έντονη ταχυπαλ-μία. Καθήσαμε για λίγο όρθιοι να συνέλθουμε κάπως, παίρνοντας βα-θείες ανάσες και ύστε-ρα τρεβήξαμε πίσω προς τη ρεματιά, απ' όπου μας φάναξε ο Κώστας.

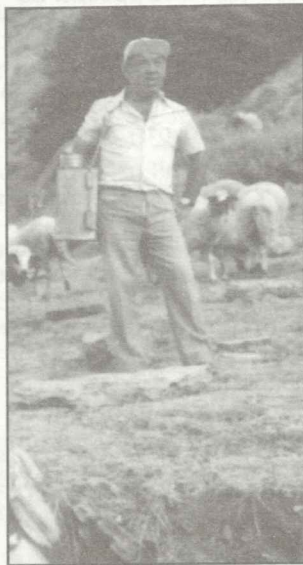
ΕΔΩ χρειάζεται να πούμε δυο λόγια, για όσους φυσικά δεν έχουν επισκε-φτεί αυτά τα μέρη, και να πού-με πως η περιοχή αυτή είναι πολύ επικίνδυνη και κρύβει πολλούς κινδύνους. Γιατί, ε-κτός απ' τους γκεμιάς που κρέονται πάνω απ' το κεφάλι σου και χάσκουν κάτω απ' τα πόδια σου, η φύση, η μάγισσα αυτή θεά που φροντίζει και στολίζει σαν την καλύτερη νοι-κόπως, παίρνοντας βα-θείες ανάσες και ύστε-ρα τρεβήξαμε πίσω προς τη ρεματιά, απ' όπου μας φάναξε ο Κώστας.

ΜΟΛΙΣ φθάσαμε εκεί, βλέ-πουμε το Βαγγέλη με τον Κώστα μέσα στη ρε-ματιά, όπου είχαν σφάξει τη γί-δα και μ' ένα σουγιά τύπου σι-κλίου, πάλαι να της κόψουν το κεφάλι.

- "Ελάτε εδώ", μας λέει ο Κώ-στας μόλις μας είδε. "Τη σφά-ξαμε και χύθηκε αίμα, φαίνεται πως δεν έχει πολύ ώρα που γκεμιάστηκε. Ελάτε να τη βγά-λ

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 1995 ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ (ΓΛΥΚΑ ΚΑΙ ΠΙΚΡΟΧΟΛΑ) ΜΕ ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΠΕΤΡΟΥ ΣΠ. ΣΚΟΥΤΕΛΑ

ΗΜΕΡΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ

Ο ΠΩΣ ΜΟΥ ΕΙΠΕ ο πρόεδρος, η 10η Αυγούστου καθιερώθηκε από φέτος ως ΗΜΕΡΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ στο χωριό. Κι είπε ο πρόεδρος στους χωριανούς: "Όσοι πιστοί προσέλθετε με χαρά για εργασία!". Και πόσοι λένε, προσήλθαν; Μόνο πέντε! Για να κάνουν το χωριό πεντάκαθαρο!...

Τώρα θα μου πείτε, "κάθε αρχή και δύσκολη". Συμφωνώ και υπογράφω. Ωραίο το μέτρο κι εύχομαι κάθε 10 Αυγούστου να πληθαίνουν οι προστρέχοντες για εθελοντική προσφορά εργασίας. Αλλά δεν το βλέπω, για πολλούς κι ευνόητους λόγους.

Εγώ θάλεγα ότι μερικά μεροκάματα από νέους ανθρώπους (και με παράδες βέβαια) θα κάνουν το χωριό λαμπρικό!

Προς τούτο μπορεί να συσταθεί ειδικό ταμείο. Ας το τολμήσουμε.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

ΥΣΤΕΡΑ από κάμποσα χρόνια, πραγματοποιήθηκε η δεύτερη λαϊκή συνέλευση με φροντίδα της κοινότητας στις 20-8-95. Κι όλοι μας οι ακροατές μείναμε άναυδοι απ' όσα ειπώθηκαν κι ακούστηκαν και μάλιστα σε γλώσσες πολλές και ποικίλες, όπως: στην καθαρεύουσα, δημοτική, μαλαρή, ντόπια και ξενική (ανάμεικτη και κορακίστικη!).

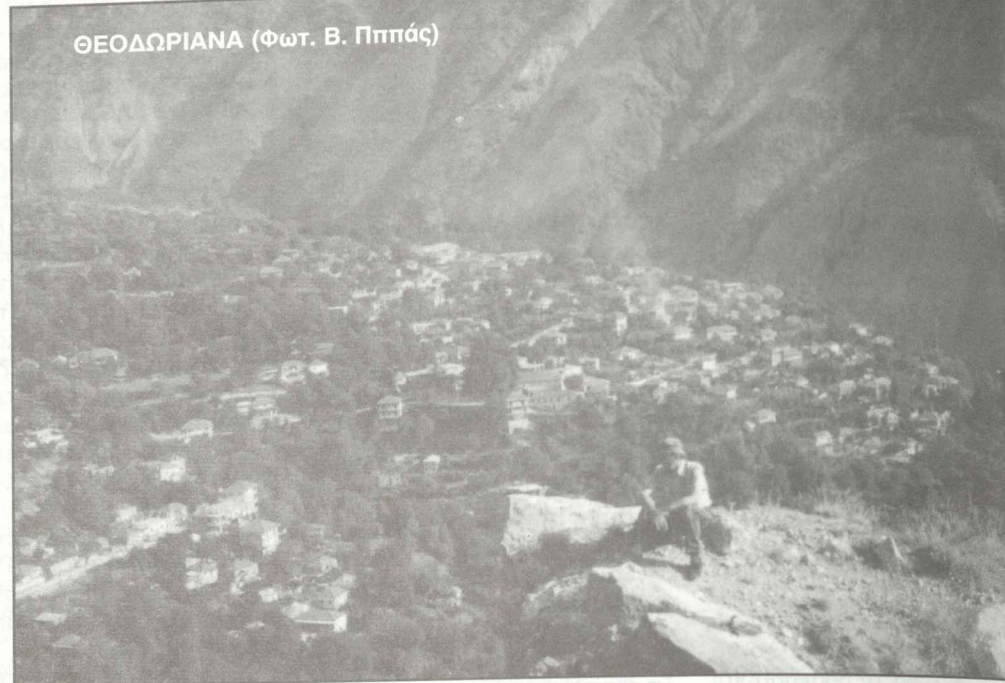
Κι από άποψη οξύτητας, χρώματος, ήθους και ύφους; Σε δυνατές κι αδύναμες, βροντερές και ισχνές, κατσαρές και ίσιες, βραχνές και λαγαρές, μακρόσυρτες και κοφτές, γλυκιές και πικρές, προσποιητικές και τόμπρες, κι όλες τους μεγαφωνικές.

Κι άλλες υπήρξαν επικαίρες κι άλλες παράκαιρες κι όλες για τα κοινωτικά μας πράγματα μιλούσαν. Κι άλλες προκάλεσαν σκεπτικισμό κι οι πλιότερες βέβαια και λγες... αέρα μυρωδάτο...

Από την άλλη όψη μπορώ να πω ήταν μια ευρεία συνάντηση χωριανών, που είχαμε χρόνια να τα κουβεντιάσουμε κάτω από τον πλάτανο τα χωριανικά μας τα κοινά...

Κι ήταν πλήρως ενημερωτική και γενικά ωφέλιμη.

- ΗΜΕΡΑ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ
- ΣΥΣΚΕΨΗ ΣΤΑ ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ
- ΤΟ 15ΑΥΓΟΥΣΤΟ
- Η ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
- ΤΟ ΟΧΤΑΗΜΕΡΟ
- ΤΑ ΛΑΓΩΝΙΚΑ
- ΤΟ ΜΑΒΛΙΣΜΑ
- ΤΑ ΠΡΩΡΑ ΓΕΝΝΗΤΟΥΡΙΑ
- ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ
- Η ΠΛΑΤΕΙΑ
- Η ΒΡΥΣΗ ΣΤ' ΣΚΟΥΡΤΣ
- Η ΑΡΑΙΩΣΗ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ
- ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΟΜΑΝΙ
- Η ΝΕΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΑΡΧΗ
- Τ' ΑΠΛΩΜΑΤΑ
- ΤΑ ΔΥΟ ΣΧΟΛΕΙΑ
- ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ (Φωτ. Β. Πηπάς)

ΣΥΣΚΕΨΗ ΣΤΑ ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ

ΣΤΙΣ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ το μεσημέρι (παρμονή Πανηγυριού) στο κεφαλοχώρι μας και στο Κοινοτικό Γραφείο πραγματοποιήθηκε μεγάλη σύσκεψη υπό την προεδρία του Νομάρχη Άρτας κ. Παπαγεωργίου. παρισταμένου και του Περιφερειακού Διευθυντή Άρτας κ. Μπλατσή (ο οποίος διανυκτερεύσας στα Θεοδωρίαννα, εξήρε τις φυσικές καλλονές και τη φιλοξενία των κατοίκων).

Το ευχάριστο ήταν ότι συμμετείχαν σε αυτή, ελεύθερα και ενεργά, κι απλοί συντο-

πίτες (που κατέκλυσαν την αίθουσα των συνεδριάσεων) και το πιο ευχάριστο ότι ο κοινοτάρχης ανέπτυξε με ιεράρχηση και καθαρότητα τ' άλλα προβλήματα του τόπου μας και που οι υψηλοί ξένοι ενέσχυσαν σ' αυτά με στοργή και μ' ενδιαφέρον.

Επιτυχείς χαρακτηριστήθηκαν κι οι παρεμβάσεις κοινοτικών συμβούλων και άλλων χωριανών.

Κοντολογίς, μπορώ να πω ότι οι πάμπολ-

ντας τρίαμε τα χέρια μας από χαρά και αισιοδοξία. Ότι κάτι δηλαδή τσιμπήσαμε (σε παράδες βέβαια) παρά την αυστηρή λιτότητα που από χρόνια διανύουμε.

(Ειδησεογραφικά κι αναλυτικά θα μας τα γνωρίσει, φαντάζομαι, ο πρόεδρος κατά τον επόμενο απολογισμό του).

Κι εμείς τί άλλο μπορούμε να πούμε από το λατινικό: "DUM SPIRO SPERO".

Η λιτανεία της εικόνας που ξεκίνησε απ' το ξωκλήσι της Παναγίας, φτάνει στην πλατεία υπό βροχή! Όπου παρατηρείται βροχοπλημύρα και κοσμοπλημμύρα. (Φωτ. Πάνου Λάκκα).

ρός, στράβωσε ο χορός! Γιατί η μοναδική "ζ'γιά" (μουσικά όργανα) δεν μας τα πήγε κι αυτή τόσο καλά. Μισή ώρα (και λιγότερο) απ' την έναρξη του χορού έκανε κιόλας "σινιάλο" με το τραγουδιό της: "είπε ο πρόεδρος παιδιά για να πάνε τα βιολιά!"

Κι οι βιολιτζήδες το βιολί τους... Το παραπάνω επαναληπτικό φαινόμενο ήταν πρωτόφαντο, πρωτάκουστο και αξιοπερίεργο! Πάντως, αγαπητοί μου χωριανοί, όσοι θέλατε και δεν παραβρεθήκατε για διάφορους λόγους φέτος στο πανηγύρι στο χωριό, δεν χάσατε και πολλά, γιατί πήγαν όλα στράβα κι ανόποδα, κι ο καιρός κι ο χορός...

Αλλά και η δεύτερη μέρα του πανηγυριού, που ίσιαξε ο και-

τριες φορές κι ο πρόεδρος πιάσχιζε να πετύχει το αντίθετο, δηλαδή "είπε ο πρόεδρος παιδιά να μην πάνε τα βιολιά!"

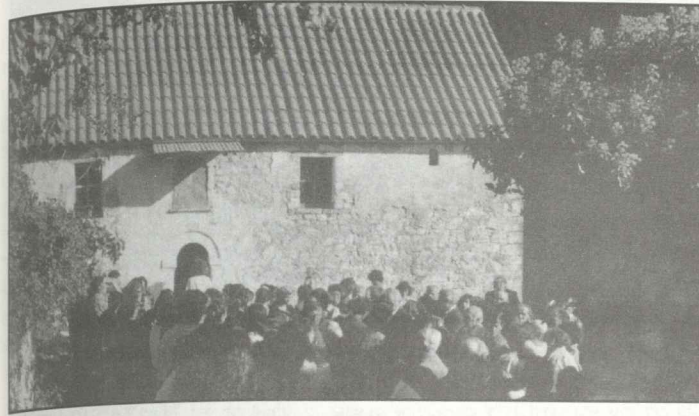
Κι οι βιολιτζήδες το βιολί τους... Το παραπάνω επαναληπτικό φαινόμενο ήταν πρωτόφαντο, πρωτάκουστο και αξιοπερίεργο! Πάντως, αγαπητοί μου χωριανοί, όσοι θέλατε και δεν παραβρεθήκατε για διάφορους λόγους φέτος στο πανηγύρι στο χωριό, δεν χάσατε και πολλά, γιατί πήγαν όλα στράβα κι ανόποδα, κι ο καιρός κι ο χορός...

Από τη λαϊκή γενική συνέλευση.

Πρώτη σειρά από δεξιά προς τα αριστερά διακρίνονται:

Ν. Λώλος, Γ. Διαμάντης, Φ. Λώλος, Ρ. Σκουτέλας, Φ. Κοντογιάννης, Β. Μακρυθανάσης, Πέτρο Σκουτέλας, Γ. Α. Κοντογιάννης, Δ. Κουτσούλης, Κ. Νταραγιάννης (δεν είναι δυνατόν να προστεθούν όλοι βέβαια). (Φωτ. Πάνου Λάκκα).

ΤΟ ΟΧΤΑΗΜΕΡΟ

Μεγάλη κοσμοσυρροή παρατηρήθηκε και φέτος στο μοναστήρι της Παναγίας (που γιορτάζει στις 8 Σεπτεμβρίου), όπου άλλοτε γινόταν το μικρό πανηγυράκι.

ΠΛΗΣΙΟΝ του χωριού Θεοδωρίαννα κείται ιερών Μονήδριον σεμνιγνόμενον εις το γενέθλιον της Θεοτόκου οικονομηθέν κατά το έτος 1793 παρά του ηγουμένου Ανθίμου όστις οικοδομήσατο διαπάνη του Μονηδρίου και αλληλο-διδασκτικήν σχολήν.

Αυτά γράφει ο λόγιος Μητροπολίτης Άρτης και Πρεβέζης Σεραφείμ Ξενοπούλος το 1884.

Εκεί, λοιπόν, στο ιστορικό αυτό Μοναστήρι της Παναγίας (που η πλούσια ιστορία του αναφέρεται στο πρόσφατα εκδοθέν ιστορικό βιβλίο "ΘΕΟΔΩΡΙΑΝΑ ΑΡΤΑΣ" και στις σελίδες 41-45), γιορτάστηκε και φέτος (όπως κάθε χρόνο στις 8 του Σεπτεμβρίου) η γέννηση της Θεοτόκου, με μεγάλη κοσμοσυρροή.

Το πρωί κατηφορίσαμε τυλιγμένοι σε μια πυκνή ομίχλη κι ανηφορίσαμε για το χωριό κάτω από 'να καταγάλανο ουρανό και σε μια έντονη ηλιοβολή, που φάνταζε το πράσινο μιας μεγαλειώδους βλάστησης στην πλαγιά.

Τα παλιά χρόνια (όπως ομολογούν), μετά τη Θεία Λειτουργία και τον Αγιασμό, ακολουθούσε ολοήμερο γλέντι, που τ' ονόμαζαν "το Μικρό Πανηγυράκι", σε σύγκριση με το Μεγάλο του 15Αύγουστου.

Με χρόνια, όμως, με καιρούς επικράτησε να γίνονται: η Θεία Λειτουργία, ο Αγιασμός, να σηκώνονται τα υψώματα και να αναταλάσσονται ευχές σαν χρονιάρια μέρα...

ΤΑ ΠΡΩΡΑ ΓΕΝΝΕΣΟΥΡΙΑ

Τ' αρνιά βελάζουν, Γκόλφω φωνάζουν τ' αρνιά βελάζουν στο παντρί... λέει το δημοτικό τραγούδι.

Εδώ, όμως, βελάζουν σε περιφραγμένους χέρσους κήπους μέσα στο χωριό κι είναι τα πρόωρα γεννησούρια. (Οκτώβριος '95, Φωτ. Χρήστου Πέτρου Σκουτέλα).

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ότι φέτος το ψώμοσα στο χωριό κι έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να καλωσκαρίσω και ψωμομένες ρόκες (βραστές και ψητές) αλλά και να χαρώ και να απολαύσω τις δύο στραβά κι ανάποδο, που τάχα κάνει όλα μούσκεμα αλλά και καταπράσινα (για να πούμε και του στραβού το δίκιο).

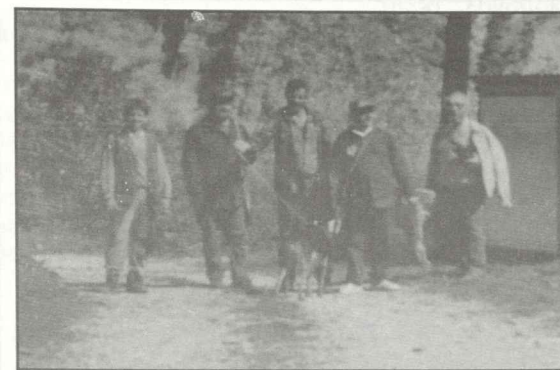
Κι ήρθε ο Οκτώβριος χαρωπός, μ' έντονη ηλιοβολή και τις νύχτες με καθαρογιάλι και φεγγάρι.

Σεργιανέψια σε κοντινές και μακρινές εξοχές και γεύτηκα και τη ντόπια φρουτοπαραγωγή μας (χλωρές καρύδες, μήλα, κράνα, γκότσα - άγουρα και γούρμα - , γρεντζίλα και ζαμπέλα).

Αλλά το ωραιότερο που μούφερε θύμησης απ' τους χρόνους της νιότης μου στο χωριό, ήταν τα πρόωρα γεννησούρια με τις μανάδες τους σε περιφραγμένους χέρσους κήπους μέσα στο χωριό. (Οι γαλιάρες προβατίνες με τα νεογέννητά τους αποκομμένα απ' το κοπάδι).

Κι ολοχαρδόνουν να βλέπεις το μωρό (τ' όμορφο αρνάκι) να τινάζει τη μάνα του κουνώντας την ουρίτσα του, ώσπου να βρει το γάλα, να ταπώνει και μετά να χοροπηδάει και να παγινιδίζει. Και το βέλσασμα πρωί και βράδυ γλυκόχηχο. Και να το επιζητάς. Της μάνας βραχνή και μακρόσυρτη η φωνή και του νιογέννητου καταταρή και διακεκομμένη. Σκηνές και εικόνες γλυκοθώρητες και θεατικές. Κι ήταν πολλές μέσα στο χωριό (στον κήπο του Δ. Ντάσκα, του Έξαρχου, του Ταμπούρη, του Μπαρμπαγιάννη, του Σιώζου, στην "Τάβλα", στον Πέρα μαχαλά κ.λπ.).

ΟΙΚΟΠΕΔΟ πωλείται μέσα στο χωριό, σε επαφή με το δρόμο, πλατεία κούφια, σε τιμή ευκαιρίας, με συμβόλαιο. Τηλ. Αθηνών: 01-2233551 κ. Σοφία Μαντέλλου και 01-9237020 κ. Σκουτέλας.

Περιχαρείς για το θήραμά τους ποζάρουν μπροστά στο φακό οι κυνηγοί μας: Παύλος Στεργιούλης (με το δεύτερο λαγό), Κ. Μπουζάνης (γαμπρός Θεοδωριανίτης), Γιάννης Ευ. Λάππας κι ο γιος του, "εκολλαπτόμενος" κυνηγός, πάλι στον "Οχτο". (Φωτ. Νικ. Καραγιώργη).

Ο Παύλος Στεργιούλης με το λαγό στο χέρι, ο Χρήστος Ι. Καραμέτσος κι η Νίτζα, γυρίζουν από το κυνήγι στον "Οχτο". ("Ο πρώτος λαγός για φέτος", μας λέει ο Παύλος). (Φωτ. Νικ. Καραγιώργη).

ΤΑ "ΛΑΓΩΝΙΚΑ" ΕΞΕΧΥΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΛΑΓΟΥΣ

Η 16Η ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ήταν μια μέρα λιόχαρη και χαρούμενη για το χωριό μας που "είδε κι έπαθε" από τις μουντές και βροχερές Ιουλιανές κι Αυγουσιπτικές μέρες.

Κι ήταν μέρα διπλής χαράς για τους κυνηγούς μας, σαν πρώτη μέρα κυνηγιού του λαγού και της πέρδικας και ξεχύθηκαν στα όρη και στα βουνά μας κοπαδιαστά και λαχταριστά. (Ένα Σαββατοκύριακο φτάσαν και τους 50!). Το 'ρίξαν στο ντουφεκίδι απ' τα ξεμερώματα. Κι άκουγες εκείνο το χ'νοπωρινό όμορφο πρωινό με τους καθαρούς ορίζοντες απανωτές μπαταριές, πούρχονταν απ' τα δυτικά (απ' τη Χούνη, τις Μούρες, την Κωστήλαδα, την Κιάφα, το Βαένι).

Κι αν δεν βρήκαν - σκέφτομαι - λαγούς και περδικόστηθα πουλιά βρήκαν τα ημερνά τους και ρί-

χνουν στο γάμο του Καραγκιόζη κι έτσι σαν ξεσκάσμα, ύστερα από πολύμηνη απραξία...

Ελάτε, όμως, που στις 20 του ίδιου μήνα ο Παύλος κι ο Χρήστος δεν τόνιζαν στον κουτρου και στο γάμο του Καραγκιόζη, αλλά κατ' ευθείαν στο ψαχνό και τον πιάσαν το λαγό στην "Κρύα Βρύση" (που πάει να πιει νερό λέει...).

Αλλά κι αυτούς τους δυο και με το λαγό, τους έπιασε ο φακός του Νικολάκη (και μάλιστα σύγχρονος που μπορεί να τους βγάξει στον αέρα). Τους έπιασε στον "Οχτο".

Πάντως, κάτι πρέπει να γίνει για τα σλαπικά, τα λαγωνικά και τα περδικόστηθα πουλιά μας, που έχουν αραιώσει σε μεγάλο βαθμό και δεν θ' αργήσουμε να ονειρευόμαστε "λαγούς με πετραχειίδια..."

ΤΟ ΜΑΒΛΙΣΜΑ

ΕΝΑ ΓΛΥΚΟΠΝΟΟ απόβραδο του Σεπτεμβρίου, καθώς κατέβαινα το δρομάκι για τη βρύση "Βρουσιλάκα", μια μακρόσυρτη και σαν τραγουδιστή φωνή με πισωγύρισε σ' αλλοτινούς κι αλησμόνητους καιρούς.

Φτάνω στη βρύση, κοντοστέκω κι ανγαντεύω στ' αντικρόνο ανάρραχο στο "Καλαπόδι" μια χωριανή να κάθεται κοκώνι και κάθε λίγο να επαναλαμβάνει τραγουδιστά και δυνατά:

"- Τσιπού, τσιήπου! Φιγγαρούλα μ' έλα δωωω! Πιρδίκουλα μ', κουνιλάκι μ'! τσιπ, τσιπ, τσιπ!"

Μάβλιζε (καλούσε) τις μανάρες τις γίδες πβόβουσκαν απέναντι στα "Πλάγια" και πάνω στο διασέλι "Κόκκινος", και στη θέση "Αλατριές".

Κι όπως παρακολούθησα, δεν άργησαν να υπακούσουν στο ιδιότυπο αυτό κάλεσμα του αφηνιακού τους και να ροβολήσουν τρέχοντας στο μονοπατάκι.

Μανάρες γίδες γυρίζουν από τη βοσκή...

Το φαινόμενο αυτό, άλλωστε, παρατηρούνταν συχνά τα βραδία, λίγο πριν από το σούρουπο.

Μεσόκοπες και γριούλες που δεν μπορούσαν ν' ανεβοκατεβαίνουν τα ορθόκοφα διασέλια απέναντι στα Πλάγια, μαύλιζαν τις μανάρες τους πόβουσκαν ολοήμερα κι ελεύθερα από διάφορα στέκια στην άκρη του χωριού. Κι οι περισσότερες γίδες ανταποκρινόνταν

σ' αυτό το κάλεσμα (μάβλισμα). * Κι όταν φτάναν απήδαναν απάν τους (στην ποδιά, στα χέρια τους) κι εκείνες τις δίαν λίγα ψωμάκι, αλευράκι, αλατάκι κ.λπ. έτσι να τις "γλυκάνουν" για να ξανάρθουν.

Τέτοια αγνάντια - στέκια, θυμάμαι, ήταν ο "Ονομιαλός", το "Καλαπόδι", οι "Μπούφες", "σι" Γύφτι", κι ο "Οχτος" πούταν και το πολυσύχναστο.

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΜΑΚΡΥΣΜΕΝΟ κι αποκομμένο σχεδόν απ' το χωριό, παραμένει ακόμη και σήμερα το νεκροταφείο, χωρίς την προετοιμασία φροντίδα. Δίχως δρόμο της προκοπής, δίχως νερό, ασφικτικά τα μνήματα και τ' αγριόχορτα κάθε τόσο ν' θερώνουν και τα διαδρομάκια να γίνονται δύσβατα.

Κι αυτό το εκκλησάκι θέλει κάποια ανθρώπινη μέριμνα και που είδα τελευταία κάτι να γίνεται από μαστορικό χέρι. Κι όπως μας διαβεβαίωσε ο παπα - Θωμάς, θα συνεχιστούν οι εργασίες και στη σκεπή.

Κι όλα τα παραπάνω κι άλλα ακόμα, δεν είναι μόνο δικές μου σκέψεις κι εμπειρίες αλλά κι άλλων πολλών χωριανών.

Ένα Αυγουσιπτικό πρωινό που κατηφορίζα γι' αυτό, μια μαυροφορεμένη χωριανή που προπορευόταν με λουλούδια κι έναν κουβά στα χέρια, μόλις την κοντοζύγωσα σε μια στροφή του δρόμου κάτω απ' την τιτιά, ύψωσε και τα δυο της χέρια και τα μάτια της προς τον ουρανό και φώναξε:

"- Άντρες εϊστε, φωνάξτε και γράψτε! Για ένα τουλάχιστο πεζόδρομο μ' ανθρώπινη βατότητα, για λίγο μόνο νερό που είναι τόσο απαραίτητο, για να μη μαζεύουμε από τα σταλάγματα της εκκλησιάς, όποτε και πότε! Γιατί τόσο αδιαφορία σ' έναν ιερό χώρο; Γιατί, γιατί, γιατί!". Κι αφού σάπησε της απάντησά.

"- Ο νεοεκλεγείς πρόεδρος της κοινότητας σε μια πρώτη δήλωσή του είπε: "- Ο νέος πρώτος δρόμος που θα γίνει στο χωριό θα είναι αυτός εδώ". Και συνέχεια: "- Μακαρία, λοιπόν, η οδός η πορεύει αύριο, ένθα ου πέτρα (γρόβαλα) ου στεναγμός (καρμουτσάκιματα).

Με λοξοκοιτάξε, σήκωσε μετά τα μάτια της στο μουντό ουρανό κι έκραξε:

"- Αμήν Παναγιά μου!".

Και προχώρησε προς τους προσφιλείς μας κεκοιμημένους.

Η ΠΛΑΤΕΙΑ

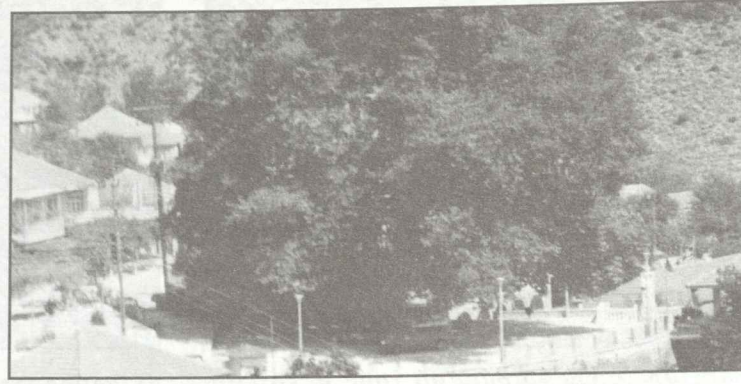
Η ΑΤΑ ΜΑΣ ΠΛΗΙ! Ύστερα από τρία χρόνια, ξαναμπουκάραν τα παντός τύπου τροχοφόρα στον ευρύτερο χώρο της πλατείας. Κι αν μπορούσε να μιλήσει ο αιωνόβιος πλάτανος, θα μας έλεγε το "τ' έχεις Γιάννη μ', ό,τι είχα πάντα", (από τότε βέβαια που πάτησε ρόδα στα Θεοδώριαν).

Κι ο τώος μπορεί να πει στο νυν κοινοτάρχο το:

«- Καλά ορέ ευλογημένη ομόλογε, ράβε - ξήλωνε θα να 'μασ; Εγώ είδα κι έπαθα για να τα βγάλω όξω κι εσύ με μια μουλυδοκοινοτική τα 'μασες πάλι μέσα;

Κι έρχεται η αυταπόδεικτη απάντησή του νυν:

«- Ως προς το ράβε - ξήλωνε μεν, το ξέρεις πολύ καλά και το χωριό το ξέρει ότι εγώ από μικρός έμαθα να ράβω, ως προς το ξήλωνε δε το απέδειξε μόλις βγήκα (στο κλαρί), συγγνώμη στην Αρχή, δεν ξήλωσα το

Το κέντρο του...ενδιαφέροντος! Η πλατεία Θεοδώριάνων με τον θεόρατο πλάτανο των 200 χρόνων, που στη σκιά του δεκάδες γενιές περπάτησαν, τραγούδησαν, έκλαψαν, χόρεψαν... (Από το Λεύκωμα Θεοδώριάνων)

φράκτη απέναντι στα Πλάγια, όπως αν θυμάσαι λέγαν. Τώρα, βέβαια, μπορώ να πω ότι "κοιτά στο βασιλικό ποτίζεται κι η γλάστρα". Δηλαδή φέροντας το πούλμαν της γραμμής απ' τον Αη - Νικόλα στον Αη - Γιώργη, ικανοποιώντας ένα αίτημα της πλειοψηφίας, βρήκαν αφορμή και μπήκαν μέσα και τα Ι.Χ. και τα Δ.Χ. που κοντοστεκόταν στο "Φρύδι". Αλλά το ξαναβάλε με μέσα, βάλε με και

παραμέσα, θα το επανεξετάσουμε άνευ κόστους...".

Αυτά υποθέτω. Πάντως, όπως και να έχει το πράμα πληροφορούμαι από έγκυρη τοπική πηγή ότι το επόμενο καλοκαίρι η πλατεία μας θάνα παστροική κι ελεύθερη για πεζούλους μικρούς και τρανούς και σ' όλη της την έκταση!

Αν το δούμε, θα το επικροτήσουμε.

Η βρύση της Σκούρης. Αείρωση και ζωηφόρα τρέχει ένα βρυσονέρι που πίνει - πίνει και δεν χορταίνει.

Η ΒΡΥΣ' ΣΤΙΣ ΚΟΥΡΤΣ'

Η ΕΙΚΟΝΙΖΟΜΕΝΗ βρυσούλα, η λεγόμενη "βρύση" της Σκούρης απέχει μια ώρα περίπου ποδοδρόμο από το χωριό και βρίσκεται νοτιοανατολικά και κάτω από το εικονοστάσι. Εκεί, σ' ένα περίοπτο ξάγαντο και στη ρίζα ενός φουντωτού α-παλκοδένδρου, αναβλύζει μολικό νερό, γιομίζει μια βαθιά πέτρινη κρύαλη, σχηματίζει μια δεύτερη βρύση με σωλήνα για τα ζωάκια χάνεται στην πλαγιά με το φτερούσιο. Κι ένα νερό κρύο, κρούσταλλο, μπηλάντι που πίνει - πίνει και δεν χορταίνει. Κι είναι φτιαγμένη μ' ανθρωπινή φροντίδα. Χτισμένη με μεγάλες σταχτιές πέτρες και με πέτρινα - μαστορικά κι αυτά - πεζούλια που ισοκινούνται απ' το δέντρο.

Μια εντοπιζόμενη μαρμαρίνη πλάκα γράφει: "ΔΩΡΕΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΘ. ΦΑΚΟΥ, 1983". Εύγε! Ευάγγελε, που ευαγγελίστηκες μια θεάρεστη και κοινώς ωφέλιμη πράξη (να ξεδιψούν οι στρατοκόποι).

Τη χαίρομαι κι τη γεύομαι το καλοκαίρι που την επισκέπτομαι συχνά κι αναθυμίζω πολλές τέτοιες αείρορες και ζωηφόρες πηγές στις εξοχές που είχαν για κρύα ένα φύλλο καρδιάς ή ακαρόφης και ξεδιψούσαν οι εργατίες απ' της δουλειάς τον κάματο, στο σκάλο, στο βοτάνισμα, στο θέρο...

Η ΝΕΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΑΡΧΗ

ΜΙΑ ΕΝΤΟΝΗ δραστηριοποίηση κι απ' τον πρώτο κιόλας χρόνο της θητείας της επέδειξε η νέα Κοινοτική Αρχή κι είπε "φτου κι απ' την αρχή!". Θέλετε και στην αρχή; Το αμ έρω, αμ έρω. Μόλις κιόλας λιώσαν τα χιόνια κι ό-πως λέει και το τραγούδι:

"Ηρθε πάλι η Άνοιξη, ήρθαν τα λουλούδια πρσίνα η γης φορεί..."

Αυτή φόρεσε την ποδιά της κι άρπαξε τη "σκούπα" κι άρχισε να καθαρίζει από πάνω την Κωστήλατα, μέχρι την Περιοδική Βρύση και το Λάκκο, όλους τους αγροτικούς δρόμους, για να μπορεί νάναι ήσυχη στα τέλη του Μάη και να λέει:

"Βγάλε Σταυρέ μου πρόβατα βγάλε Σταυρέ μου γίδια μέσα απ' τις νταλίκες..."

Και μετά ανασκουμπώθηκε κι ιδρωκόπησε μέσα στο χωριό κι ονόμασε τη 10η Αυγούστου ημέρα καθαριότητας κι είπε: "όσο πιστοί προσέλεθε για χαρά κι εργασία" κι άσχετα αν δεν προ-σλήθαν.

"Βούλωσε κι ορισμένες τρύπες", όπως λέμε, μέσα στο χωριό, όπως: Διαπλάτνουν δυο επικίνδυνα σημεία του αμαξωτού δρόμου και μια επέκταση αυτού (οίκημα Συνεταιρισμού, Καρααλίκι), μια μικρή τοιμεντόστρωση του δρόμου στον "Όχο" και μάλιστα επιστατούντος του ίδιου του προέδρου και το κόστος δεν θα φτάσει τις 50.000 δραχμές, ενώ ο εργολάβος ζητούσε τα "μυαλό-κεφάλια του".

Έρπσει κι απέναντι στα πλάια, όπου γίναν δυο τεχνικά σε ορί-δες, κατασκευάστηκε η σύ-χρονη μεγάλη, δίπλη στην παραδοσιακή καμάρα, γέφυρα που ήταν δημοπρατή-μένη από την προηγούμενη Κοινοτική Αρχή, διαπλάτυ-θηκε ο δρόμος στον "Ληκό", ώστε να προσγειώνεται και επικόπτερο κι όχι στη λάκα αλλά στο εικονοστάσι. Και τον Οκτώβρη καθημερινά πέφταν μπουρλότα στις "κλί-τσες" για να τις κατεβάσουν και να τις ισιώσουν.

Κι είναι ο δρόμος που επικε-ντρώνεται το ενδιαφέρον όλων μας.

Η νέα γέφυρα κοντά στην παραδοσιακή καμάρα στο ποτάμι "Άσπηρ Γκούρα", Δημοπρατήθηκε πέρυσι και κατασκευάστηκε φέτος. Πάνω στη γέφυρα διακρίνονται ο πρόεδρος κ. Γ. Λάμπας, ο κ. Στάθης Κορμεντζής κι ένας ξένος φίλος του Στάθης.

(Φωτ. Νικ. Καραγιώργης).

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΡΙΑΚΟΡΑ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

ΜΠΕΣ - τούμπες το πρασινοκί-τρινο τσάι του βουνού, η μέντα, η ουτσά, οι πλαγιές με τη βλάστηση, κι ένα σωρό άλλα ποικιλόμορφα βότανα, που σκορπούν γύρω τους πλούσιο το άρωμά τους και ευωδιάζει ο τόπος. Τόση είναι η γοητεία και η μαγεία του τοπίου, που πολλές φορές σε ωθεί να πλησιάσεις και να θεάσεις τα πιο από-κρυφα και επικίνδυνα σημεία του.

ΕΤΣΙ ΠΕΡΑΣΑΜΕ με το Θανάση απ' τη λάκα της Τσουκνίδας, απέναντι στο Μπλεζονήσι. Δεν προλάβουμε καλά καλά να ξεραχάσουμε εκεί και έφτασαν στ' αυτά μας οι ήχοι απ' τα κυριά και τα κα-μπαλά που φορούσαμε στο λαιμό των γιτών μας που έβο-σκον μέσα στις ζωνάρες στη ραχούλα προς το Κόκκινο Στε-φάνι, κάτω απ' τον Κριακόρα.

Δεν μπορείτε να φανταστείτε τη χαρά και τι ικανοποίηση ακό-μα και τι συγκίνηση μας χάρι-σαν αυτές οι στιγμές. Να βλε-πατε τις κατσίκες, τα τετράπο-δα αυτά ζωντανά, ενώ έβοσκαν αμέριμνα μες' στους γκρεμούς και τα στεφάνια, μόλις άκουγαν τη φωνή μας που τα καλούσε με τ' όνομά τους, όπως Λ.Χ. Τσίκα, Τσίκα! Αραπούλα! Ρίκα μου! Τσίμ! Τσίμ!

Αμέσως άρχισαν τη βόσκηση, σηκωναν το κεφάλι και απα-νούσαν μ' ένα ερευνητικό μπε-ρε! Με το δεύτεριο όμως κάλε-μα, όπου διαπίστωναν και ε-ντοπίζαν την παρουσία μας ε-κεί, άρχισαν όλες μαζί να βελά-ζουν και να τρέχουν τον κατή-γορο παιχνιδίζοντας, προσπα-θώντας η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

αφήσει η μια να περάσει την άλλη, για να φθάσει πρώτη να μας προπιάσσει και να μας

με το δικό της νάζι.

Τότε εμείς για να τις ικανοποιήσουμε και να τις ευχαριστήσουμε γι' αυτή τους την αφοσίωση, βγάλαμε από μια πετσέτα ένα κομμάτι ψωμί που είχαμε πάντοτε μαζί μας γι' αυτό το σκοπό κι τις μοιράσαμε μπουκιά - μπουκιά, προσπαθώντας να μην αδικήσουμε καμία. Έπειτα τις αγκαλιάσαμε μία μία με τη σειρά, τις φιλούσαμε, τις χαϊδεύαμε και τις ξύναμε στη ράχη, ψάχνοντάς τη μήπως έχουν κανένα ταμπουρί να το αφαιρέσουμε. Αφού κουβεντιάσαμε αρκετή ώρα μαζί τους, τα πέραμας έπειτα και τα κατεβά-ζαμε χαμηλότερα στις λάκες, για να τ' αρμέξουμε και να τ' αφήσουμε εκεί όπου υπήρχε νε-ρό, να ποτιστούν και να σταλί-σουν.

Εκείνη την ημέρα, δεν προλά-βαμε καλά - καλά να τελειώ-σουμε με αυτού του είδους τις χαρές και ξαφνικά βλέπουμε πάνω απ' τα κεφάλια μας και σε χαμηλό ύψος να κάνουν κύ-κλους δυο πελώρια όρνια. Στα-θήκαμε για λίγο να θεάσουμε και να θαυμάσουμε τα υπέροχα αυτά πουλιά, όπου με το ανά-λαφρο και μεγαλοπρεπές πέ-ταγμα τους, σε άρπιναν πολλές φορές άρπινω, να τα παρακο-λούθεις με το στόμα ανοιχτό, καθώς ανεβοκατέβαιναν σε μι-κρούς και μεγάλους κύκλους, κινώντας διάφορους ελιγμούς και νούμερα αεροβασίας.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ άρχισαν να απομακρύνονται, πή-ραμε τα γίδια μας και κα-τεβήκαμε στη λάκα της Τσουκνίδας, όπου είχαμε αφή-σει τα σκαούλια μας. Τ' αρμέ-ξαμε εκεί, κι αυτά καθώς ήταν συνηθισμένα, άρχισαν να κατε-βαίνουν στα χαμηλώματα για να σταλισουν. Πίσω τους ξεκι-νίσαμε κι εμείς.

Εκείνη τη στιγμή ακούμε: Κράαα! Κράαα! Κράαα, κλάα, γυρίζουμε το κεφάλι μας και τί να δούμε! κάτω στη ρεματιά ό-που γκρεμίστηκε η γίδα γίνο-νταν σωστό πανηγύρι. Κοράκια

κατάφθαναν απ' όλες τις με-ριές κι από πάνω τους ένα πλῆ-θος από όρνια, άλλα σε μικρό και άλλα σε μεγάλο ύψος, έκα-ναν κύκλους ερευνώντας προ-σεκτικά το μέρος προτού καθί-σουν στο ψοφίμι.

ΚΑΘΩΣ παρακολουθούσα-με τη συγκέντρωση αυτή των πουλιών, βλέπουμε ένα όρνιο που πετούσε πολύ ψηλά στον ουρανό, να κατεβάζει τα πόδια του προς τα κάτω, να μισοκλείνει τα φτερά του και ν' αρχίζει να κατεβαίνει σαν α-λεξίπτωτιστής μέσα στη ρεμα-τία. Το θέαμα ήταν υπέροχο! και γίνονταν αόκνη πιο συναρ-παστικό, καθώς τα πουλιά πύ-κνωναν κι εξελίσσονταν σε πραγματική μάχη, καθώς αυτά βούταγαν μέσα στη ρεματιά στην προσπάθειά τους να φθά-σουν πρώτα πάνω στο ψοφίμι, για να προλάβουν ν' αρπάξουν ένα κομμάτι να γεμίσουν το πεινασμένο τους στομάχι.

Έπειτα, το μυαλό μας πήγε στο κρέας που είχαμε μέσα στα σκαούλια μας. Μήπως η γί-δα είχε πολλά ώρα που γκρεμί-στηκε και το κρέας μύρισε; Με τη σκέψη αυτή κατεβήκαμε μέ-χρι τη λάκα του Μπόκου.

Πάνω απ' το στομάχι είδαμε τον Κώστα με τον Βαγγέλη που μας περίμεναν καθισμένοι στο γρασιδί της λάκας και κουβε-λιάζαν με τον τσέλιγγα Χρή-στο Τσαμπώνη, που είχε τα λη-μέρια του εκεί και στέκονταν όρθιος, δίπλα τους ακουμπι-σμένοι στην αγκλίτσα του, κοι-τάζοντας προς το μέρος των πουλιών.

Μόλις φθάσαμε εκεί, προτού προλάβουμε να πούμε καλημέ-ρα στο μπάρισμα Χρήστου, ακού-με τον Κώστα να του λέει: "Τί-λες μπάρμπα Χρήστο, να το φάμε το κρέας". "Να του φά-ναι, να του φά-ναι, να του φά-ναι", αποκρί-θηκε εκείνος. "Θέλεις να σου δώσουμε κι εσένα ένα κομμά-τι;", του ξαναλέει ο Κώστας. "Ίμενα; Τί να του κάνω γι-ώ; γι-ώ δε μπορούναι να φάω τα όκα μ' η' γκρεμίστηκεν πάσα

μέρα", ξαναποκρίθηκε εκείνος. Είχε περάσει αρκετή ώρα κουβεντιάζοντας με το μπάρ-μπα Χρήστο γύρω απ' τα γκρε-μισμένα ζωντανά και σε μια στιγμή ακούμε τον Κώστα να μας λέει! "Πάμε! Πάμε!". Τινά-ζεται όρθιος και με τη νευρικό-τητα της ταχύτητας που τον διέκρινε, όρμησε τον κατήφορο παίρνοντας το μονοπάτι της ε-πιστροφής. Πίσω του ακολου-θήσε ο Βαγγέλης. Εγώ με το Θανάση σταθήκαμε για λίγο όρθιοι και καθώς κοιτάζαμε το υπέροχο θέαμα που παρουσια-ζαν τα πουλιά, βλέπουμε να ση-κώνεται μέσα από τη ρεματιά ένα όρνιο, που κρατούσε στην ταμπάδα του ένα μακρύ έντερο και καθώς πετούσε το τύλιγε ποδολόγες μέσα στα πόδια του.

Ύστερα απ' όλα αυτά, η αγω-νία και η ανησυχία για το κρέας που είχαμε στα σκαούλια μας, άρχισε να κορυφώνεται. Μή-πως το κρέας ήταν βρώμικο; Με τη σκέψη αυτή πήραμε κι ε-μείς το κατηφορικό μονοπάτι της επιστροφής.

ΚΑΘΩΣ κατηφορίζαμε κα-τάραχα το διασέλι, ο Θα-νάσης κοντοστέκονταν και κοιτάζε συνέχεια πίσω του προς τη ρεματιά. Σε μια στιγμή τον ακούω να μου λέει: "Εγώ δεν το παίρνω". Γυρίζω το κε-φάλι μου, κοντοστέκομαι και τον βλέπω να βγάζει μέσα απ'αυτό σκαούλι του το κομμάτι με το κρέας".

"Τότε κι εγώ δεν το παίρνω", του λέω κι έβγαλα και εγώ από το δικό μου σκαούλι το κρέας. Το σπουδαίο, όμως, ήταν ότι λυπηθήκαμε να το πετάξουμε κατ'αρχάς κι πήγαμε και το κρε-μάσαμε σ' ένα τσιρόγκι στον κορμό ενός έλατου που ήταν δίπλα μας, με την παιδική ψευδαίσθηση μήπως περάσει κανένας άλλος απ' εκεί και θε-λήσει να το πάρει.

Απαλλαγμένοι τώρα απ' αυτή την αγωνία, άρχισαμε να κατη-φορίζουμε πάλι στο διασέλι, με το Θανάση να συνεχίζει να κοι-τάζει προς τα πίσω.

ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΜΕ να πά-με 20 με 30 μέτρα πιο κά-τω και ακούω το Θανάση πάλι να μου λέει. "Κοίτα! Κοί-τα!". Γυρίζω το κεφάλι μου προς τα πίσω και βλέπω ένα όρνιο με μισοκατεβασμένα τα πό-δια να κατεβαίνει με μεγάλη τα-χύτητα μέσα από τη ρεματιά, με κατεύθυνση το έλατο όπου είχαμε κρεμάσει το κρέας.

Μόλις έφθασε εκεί, με μια α-πίθανη αεροβασία κάνοντας τα φτερά του προς τα πάνω και τα πόδια του προς τα κάτω και κουνώντας δυο με τρεις φορές το σώμα του δεξιά και αριστε-ρά, αρπάζει με τα πόδια του ένα κομμάτι από το κρεμασμέ-νο κρέας και χτυπώντας τα φτερά του πήρε ύψος και χά-θηκε πίσω από τη ραχούλα του Σκόμπου.

Εμείς μπροστά σ' αυτό το α-ναπάντεχο υπερθέαμα, μέيناμε για αρκετή ώρα σαν αγάλματα, κοιτάζοντας με ανοιχτό το στό-μα προς τη μεριά που χάθηκε το όρνιο.

Όταν συνήλθαμε και κοιτάξα-με προς τα κάτω, είδαμε πως τ' άλλα παιδιά είχαν κατέβει το διασέλι και βρίσκονταν στα χω-ράφια της Αγίας Παρασκευής. "Πάμε! Πάμε!", λέω στο Θανά-ση κι άρχισα να κατεβαίνω τρέ-χοντας το διασέλι. Πίσω μου α-κολούθησε κι εκείνος και σε λί-γο βρεθήκαμε κι εμείς στα χω-ράφια της Αγίας Παρασκευής.

Τ' άλλα παιδιά τα συναντήσα-με απέναντι από τη γεφυρούλα στο ποτάμι όπου κάθισαν να πιούν νερό και να μας περιμέ-νουν.

Ήμαρ κι εμείς λίγο νερό και καθήσαμε να ξεκουραστούμε. Εκεί τους διηγηθήκαμε αυτά που είδαμε με τα όρνια. Αφού κουβεντιάσαμε λίγο ακόμα γύ-ρω από αυτό το θέμα σηκωθή-καμε, ρίξαμε μια τελευταία μα-τιά πάνω ψηλά στη χωνοβιά της ρεματίας και με βαριά την καρδιά και τη σκέψη απ' το χα-μό της άμοιρης κατσίκας, πή-ραμε το δρόμο για το χωριό.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΡΑΙΩΣΗ ΤΩΝ ΛΕΝΤΡΩΝ

ΕΧΕΙ ΓΡΑΦΕΙ σε τούτη την εφημερίδα και ειπωθεί πολλές φορές στους κα-φενέδες που μαζεψόμαστε τα καλοκαίρια, ότι πολλά δέντρα θέλουν κόψιμο στον κατοικημέ-νο χώρο. Αλλά τεσκόπι κι δεν πέφτει (μάλλον για σιδηρο-πρίονο θα πρέπει να μιλάμε, γιατί το τεσκόπι οσονούπω θα ανήκει κι αυτό στην παράδο-ση).

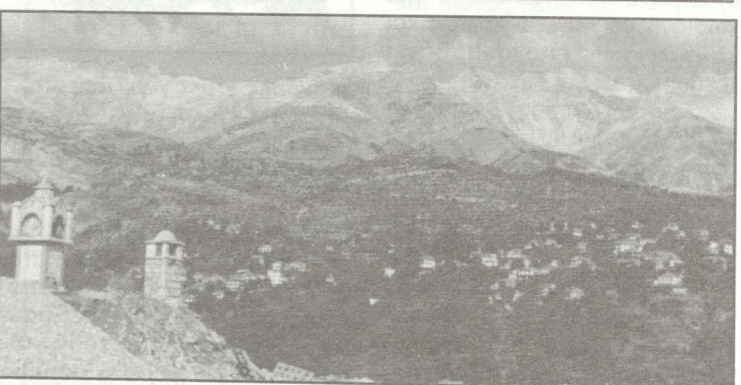
Είναι αλήθεια ότι κάποτε που ο τόπος μας έσφυζε από ζωές (ανθρώπων και ζώων) και ζού-σαμε με έναν άλλον τρόπο ζω-ής, τα όποια κλαριά μέσα στο χωριό (καρπερά και μη) τα πο-νούσαμε, τα φροντίζαμε και τα συντηρούσαμε, γιατί:

- Μας έδιναν - άλλα από αυτά τους πολύτιμους καρπούς τους.

- Μας χρησίμευαν για τροφή των μικρών ζώων (λίγη χλωρα-σιά) καλοκαιριάτικα που ζηράι-νονταν οι βοσκοίτοποι (τα μανά-ρια πούγε το κάθε σπύτι, τα δέ-ναμε στο φράχτη και τα ταΐζα-με στην αυλή).

- Μας ισκιωναν και δρόσιζαν το σπύτι στην κάψα του καλο-καιριού κι αν αναρριχόνταν πάνω σ' αυτά κλιματισίδες με σταφύ-λια.

Σήμερα, όμως, που σχεδόν ό-

Το χωριό μας: Ριζοβολημένο στη λιοχάρη πλαγιά του βουνού, όμορφο, γραφικό, επιβλητικό, σωστό αρχοντοχώρι. Πιηγμένο από δέντρα (καρπερά και μη) που θέλουν κάποια αραίωση...

λοι μας είμαστε ξενιτεμένοι οι χωριανοί και πάμε για πολύ λή-γο στο χωριό, γιατί να μη χαι-ρόμαστε το ξέφωτο του σπιτι-ου μας, τ' αγνάντι, τον αέρα και προπαντός την καθαριότη-τα; Πόσα σπύτια βλέπω να βα-ραίνουν η σκιά κάποιας καργιάς και τον καρπό να τον λυμαίνο-νται οι ν'φίτες που πληθαί-νουν;

Εγώ θα να 'λεγα, Ξυλοκοπή-των ξηρών κι άχρηστων δέ-ντρων μέσα στο χωριό. Αραίω-ση των πυκνών κι ανώφελων και που ρυπαίνουν κατακαλό-καιρα τις αυλές και τους δρό-μους.

Εκτός αν θέλουμε να λέμε "τα δέντρα πεθαίνουν όρθια!". Προσοχή, όμως, στις κορομη-λιές με τα καλά κορόμηλα, γι-ατί πολλοί επιθυμούμε το παρα-δοσιακό φαγητό, "φασόλια ξη-ρά με λιασμένα κορόμηλα".

Τ' απλώματα σε αυλές ανοιχτών σπιτιών (Φωτ. Π. Λάκκας).

αυτά είν όλα δ'κά μ'.

Τούτα - και μου δείχνει με το πόδι - είναι του Λώλου, εκείνα είναι της παπαδιάς, τα παρέκα εί-ναι της γειτονίσσας, πούναι οι σοδείες πούκαμια μια βολά που γιόμζε ο κήπος από απλώματα!

Και τραβάω την ανηφόρα στο δρομάκι το γρα-φικό του "Καπράνη" αγαλινά με σκέψεις και νο-σταλγίες...

Η συνέχεια του άρθρου του Χρήστου Β. Σταμάτη, για την κτηνοτροφία και την κτηνοτροφική ζωή στα Θεοδώρια-να στο επόμενο φύλλο.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ σχολεία στο χωριό μας θέλουν μια έντονη και άμε-ση φροντίδα. Και για μεν το πα-δίο που στέκει (Ξωμάχο πλέον) από το 1966, ανεμονδαμένο απ' τον αερά-νο χρόνο και κατεστραμμένο από τους σεισμούς του 1967, κατέστη ένα ρολόι που τ' έχει γραφεί κι επιωθεί πολλές φορές ότι θα πρέπει να ανα-θεωρεί και να διατηρηθεί ως παρα-δοσιακό κτίριο ή να κατεδαφιστεί και να αξιοποιηθεί ο δεσπόζων αυτός χώ-ρος μ' ένα έργο κοινής ωφέλειας. Εν-πρωτάς καμία πρωτοβουλία για ενέ-ρ-

γεια δεν εκδηλώθηκε.

Ως προς το δεύτερο, στην "Τάβλα", που υπολειπορχει περιοδικά, τα σ'μά-δια φθοράς είναι ορατά. Το ποσό των 800.000 δρχ. που δόθηκε φέτος για τη συντηρήσή του είναι ανεπαρκές.

Φρονώ ότι οι πολλές κι ανεκμετά-λτευτες τεράστιες αίθουσες θάταν ω-φελιμότερο (για το σχολείο και το χω-ριό) αν παραχωρούνταν σε κάποιο το-πικό φορέα που θα μπορούσε να τις συντηρεί και να τις αξιολογεί για κά-ποιο σκοπό.

Οι αρμόδιοι τί λένε γι' αυτό;

Η ΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΣΤΕΓΗ

Η άποψη του **ΛΕΩΝΙΔΑ ΔΙΑΜΑΝΤΗ**, τ. προέδρου της ΠΣΕ και της Αδελφότητας

Η ΑΝΑΓΚΗ συγκέντρωσης διαφύλαξης και διάδοσης της πολιτιστικής μας κληρονομιάς είναι κοινή διαπίστωση και δεν επιδέχεται αμφισβήτηση. Το ότι η 'Ηπειρος είναι η κοιτίδα και η μάνα του μεγαλύτερου και καλύτερου κομματιού της πολιτιστικής κληρονομιάς της χώρας μας, είναι επίσης κοινά αποδεκτό.

Το ότι η 'Ηπειρος είναι η γενέτειρα των μεγάλων ευεργετών του Έθνους, είναι αναμφισβήτητο.

Το ότι η Πανηπειρωτική Συνομοσπονδία Ελλάδας με τα 400 σωματεία - μέλη της μέσα από τα οποία εκφράζονται περίπου 400.000 απόδημοι Ηπειρώτες, κυρίως στο λεκανοπέδιο Αττικής, στα 58 χρόνια της ύπαρξής της και δράσης της έχει προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στα πολιτιστικά και πολιτισμικά πράγματα της χώρας μας, είναι επίσης κοινή διαπίστωση κάθε καλόπιστου Έλληνα που ασχολείται μ' αυτούς τους τομείς.

Η προσφορά της Π.Σ.Ε στα πολιτιστικά πράγματα της χώρας θα ήταν πιο σημαντική αν η ίδια διέθετε μεγαλύτερους χώρους για τη στέγασή της και τη στέγαση των 400 περίπου σωματείων - μελών της, τα οποία αποτελούν τις κυψέλες δημιουργίας του τεράστιου πολιτιστικού και πολιτισμικού τους έργου.

Προσπάθειες πολλών ετών προς την κατεύθυνση αυτή δεν απέφεραν, δυστυχώς, αποτελέσματα μέχρι σήμερα.

Το μεγάλο παράπονο όλων των απόδημων Ηπειρωτών είναι ότι η πολιτεία αγνόησε μέχρι σήμερα όλες τις εκδηλώσεις της Π.Ε για αρωγή προς αυτή την προσπάθεια. Η πολιτεία ξεχνά ότι όλα τα ευαγή ιδρύματα της πρωτεύουσας είναι δωρεές των μεγάλων Ηπειρωτών ευεργετών (Σίνας, Ριζά-

ρης, Ζωσιμάδες κ.λπ.). Αυτό μόνο με τη λέξη αγνωμοσύνη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί.

Παρά την άρνηση της πολιτείας να συνδράμει αυτή την προσπάθεια πιστεύω ότι οι Ηπειρώτες μπορούν και μόνοι τους να αναλάβουν το κολοσσιαίο αυτό έργο. Είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν και σήμερα μεταξύ των Ηπειρωτών της διασποράς στις πέντε Ηπείρους της Οικουμένης και άλλοι Ζωσιμάδες, Τσοίτσες, Σίνες κ.λπ. Αρκεί να γνωστοποιηθεί η προσπάθεια, την οποία η ΠΣΕ ανέλαβε.

Προτείνω το ΔΣ. της ΠΣΕ να απευθυνθεί προς όλες τις οργανώσεις του εξωτερικού και να ζητήσει τη συνδρομή τους.

Να απευθυνθεί επίσης προς τις οργανώσεις μέλη της Π.Σ.Ε. στο εσωτερικό οι οποίες είναι βέβαιο ότι θα ανταποκριθούν με χαρά και προθυμία. Παλαιότερα, όταν είχα τη μεγάλη τιμή να προεδρεύω της κορυφαίας αυτής οργάνωσης της ΠΣΕ είχε ξεκινήσει η προσπάθεια συγκέντρωσης χρημάτων και οι πρώτες προσφορές ήταν απ' τα μέλη του ΔΣ της ΠΣΕ.

Χαρακτηριστικό φαινόμενο υπήρξε τότε η προσφορά από δεκάδες ανθρώπους του μόχθου, της προσωπικής τους εργασίας (οικοδόμοι, μαραγκοί, σοβατζήδες, ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί κ.ά.). Αυτό το τεράστιο ανθρώπινο δυναμικό αν αξιοποιηθεί κατάλληλα, η Ηπειρωτική Στέγη μπορεί να ανεγερθεί γρήγορα. Αρκεί η ΠΣΕ να έχει το κατάλληλο οικόπεδο.

Ηπειρώτες μηχανικοί είχαν προσφερθεί να εκπονήσουν δωρεάν μελέτες, δικηγόροι Ηπειρώτες είχαν προσφερθεί να καλύψουν δωρεάν τη νομική πλευρά, οικοδόμοι όλων των ειδικοτήτων να εργασθούν χωρίς αμοιβή κ.λπ.

Με τέτοιο υπέροχο κόσμο πιστεύω ότι το όνειρο μπορεί να γίνει πραγματικότητα, αρκεί να υπάρξει ο κατάλληλος εμπνευστής και συντονιστής και σαν τέτοιος πρέπει να είναι το ΔΣ της ΠΣΕ που με συγκεντρώσεις, ομιλίες, συνεντεύξεις, άρθρα στον τύπο κ.λπ. θα εμπνεύσει και διεγείρει το ηπειρωτικό φιλίτιμο και την αγάπη των Ηπειρωτών προς την ιδιαίτερη πατρίδα τους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ: Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

«**Ο** ΣΟΙ έχουν την τύχη μας σήμερα εις τα χέρια τους. Όσοι μας κυβερνούν μεγάλοι και μικροί. Και υπουργοί και βουλευταί, τόχουν σε δόξα, τόχουν σε τιμή, τόχουν σε ικανότη να τους ειπείς ότι έκλεψαν. Ότι πρόδωσαν, ότι ήφεραν τόσα κακά εις την πατρίδα. Είναι άξιοι άνθρωποι (οι κλέφτες) και τιμώνται και βραβεύονται.

Όσοι είναι τίμιοι κατατρέχονται ως ανάξιοι της κοινωνίας και της Πολιτείας.

Λένε του αδερφού του Κορφιωτάκη: "Ο αδερφός σου έφαγε τόσα εθνικά υποστατικά και χρήματα του Έθνους. Διατί να δώση στη χήρα του τώρα το Έθνος και τρακόσες δραχμές το μήνα;"

- Ήταν άξιος και τα πήρε όλα αυτά, λέγει. Και από την αξιοτατή του αυτήν τον έβαλε κι ο βασιλιάς δυο βολές υπουργόν. Μίαν εις την Οικονομίαν (και διόρθωσε όλα αυτά που είχε κάμει και πήρε κι άλλα). Τώρα δι' αυτά πλερώστε και τρακόσες δραχμές το μήνα!"

Κάνει το νομοσχέδιο ο Χρησιδής, ο υπουργός ο τωρινός της Οικονομίας. Πουλεί κι αυτός το σμυρίδι έντεκα δραχμές το καντάρι, του δίνουν δεκάξι, "Τόδωσα τώρα", λέγει!

Πιάνει ο Μπάλμης, οποιού ήταν υπουργός της Οικονομίας, τον συνάδελφό του τον Γιωργαντάν Νοταρά, υπουργόν του Εσωτερικού και του ζητεί (του Νοταρά) τα όσα έχει κατακρατήσει του Έθνους, 850 χιλιάδες δραχμές. "Κι αν δεν τα δώσης, του λέγει, δεν συνεδριάζομεν μαζί. Απαραιτώμαι".

Του λέγει ο Βασιλέας: "Είναι δεχτή η παραίτησή σου". Κι απαρατήθη (ο Μπάλμης). Αυτά δεν τα λέγω εγώ μοναχός. Τα λέγει όλο το κοινό και οι φημερίδες. Κι όσα σημειώνω τα σημειώνω γιατί δεν υποφέρνω να βλέπω το άδικο να πνίγη το δίκιο.

Για κείνο έμαθα γράμματα εις τα γεράματα και κάνω αυτό το γράψιμο το απελέκητο».

Για περισσότερη οικονομία

ΤΩΡΑ που έρχονται οι γιορτές και τα τηλεφωνικά μηνύματα, οι ευχές και η εορταστική επικοινωνία θα κορυφωθούν, καλό θα είναι για την...τσέπη μας να πάρουμε υπ' όψη μας τα εξής:

Κάντε τα υπεραστικά σας τηλέφωνα.

α. Κάθε μέρα από τις 3 - 5 το απόγευμα και από τις 10 το βράδυ μέχρι τις 9 το πρωί της επομένης.

β. Το Σαββατοκύριακο από τις 3 το απόγευμα του Σαββάτου μέχρι τις 9 το πρωί της Δευτέρας.

Τις παραπάνω ώρες ο ΟΤΕ έχει μειωμένο τιμολόγιο κατά 30%.

Ευχαριστούμε θερμά τον π. αντιπρόεδρο της Αδελφότητας **Γιάννη Παπαντζίκο**, για τη σημαντική βοήθειά του σε θέμα της Αδελφότητας.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

- Η Αικατερίνη Ιωάννου Διαμάντη πέτυχε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (Οικονομικές Επιστήμες).

- Η Γεωργία Κώνστα, κόρη της βασιλικής Χάιδου πέτυχε στην Αγγλική Φιλολογία, Πανεπιστήμιο Αθηνών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Αδελφότητα, στα πλαίσια της απόφασής της, να βραβεύει κάθε χρόνο τον πρώτο επιτυχόντα ή την πρώτη επιτυχούσα στις Ανώτατες Σχολές, προσκαλεί και φέτος τους επιτυχόντες, να γνωστοποιήσουν στο ΔΣ τους βαθμούς εισαγωγής τους, προκειμένου να προχωρήσει στην απονομή του βραβείου.

Νέα Διοίκηση στην Ομοσπονδία Τζουμερκιωτών

Στις 3 Δεκεμβρίου διεξήχθησαν οι αρχαιρεσίες στην Ομοσπονδία Τζουμερκιωτών για την ανάδειξη νέου ΔΣ, Ελεγκτικής Επιτροπής και αντιπροσώπων στην Πανηπειρωτική Συνομοσπονδία.

Εξελέγησαν:

ΔΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ ΣΟΦΙΑ
ΓΚΑΤΖΟΓΙΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΓΚΟΡΟΓΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ ΒΙΚΥ
ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
ΚΟΥΤΣΟΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΟΥΤΣΟΥΚΗΣ ΝΙΚΟΣ
ΛΑΝΑΡΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΝΙΚΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ε.Ε

ΚΩΣΤΗ ΕΛΕΝΗ
ΜΠΑΤΣΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

ΠΣΕ

ΚΟΥΤΣΟΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΣ
ΓΚΟΡΟΓΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αίτηση του Αναγκαστικού Συνεταιρισμού Διαχειρίσεως Συν/σίας Ακινήτου Θεοδωριάνων

Θεοδωριανά 2 Οκτωβρίου 1995

Προς τη Δ/σιν Δασών Άρτας εις Άρταν

Όπως πληροφορούμαστε, ο ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝ/ΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΔΑΣΟΥΣ ΚΑΙ ΧΟΡΤΟΝΟΜΗΣ ΒΟΥΡΓΑΡΕΛΙΟΥ ΠΑΛΑΙΟΚΑΤΟΥΝΟΥ υπέβαλε αίτηση με δικαιολογητικά για την αναγνώριση δικαιώματος κυριότητας στη συνιδιοκτησία δάσους και κοινής χορτονομής Βουργαρελίου Παλαιοκάτου.

Επειδή ο Συνεταιρισμός αυτός ζητεί να αναγνωριστεί ως συνιδιοκτησία των μελών του και έκταση στη θέση "Κόκ-

Που εδρεύει στα Θεοδωριανά Άρτας και νόμιμα εκπροσωπείται από τον πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου κ. Ιωάννη Χάιδο

κίνο Στεφάνι Τοίχος Βρυζοκαλάμου". Επειδή η θέση αυτή ανήκει κατά νομή, κατοχή και κυριότητα στα μέλη μου από 22-6-1883, όπως προκύπτει από συνυποβαλλόμενα υπ' αριθμόν 320/25-10-1971 απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου Άρτας που νόμιμα μεταγράφηκε στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Δροσοπηγής στον τόμο 4 και αριθμό 79, με την οποία απόφαση βεβαιώνεται το περιεχόμενο του υπ' α-

ριθ. 1501/22-6-1883 συμβολαίου του τότε συμβολαιογράφου Άρτας Κων/νου Βάλλα με το οποίο οι κάτοικοι του χωριού Θεοδωριάνων αγόρασαν από τους αληθινούς τότε κυρίους Δημήτριο Γ. Αντωνόπουλο Ιωάννου Ν. Αντωνόπουλο και Δημήτριο Ν. Αντωνόπουλο. Την περιγραφόμενη σ' αυτό, κατά θέση και συγκεκριμένα σαφή και αδιαμφισβήτητα όρια, θερινή βοσκή, γνωστή με το όνομα "ΚΩΣΤΗΛΑΤΑ". Η θερινή αυτή

βοσκή, κατά το συμβόλαιό αυτό, συνόρευε προς την κοινότητα Βουργαρελίου και με τις θέσεις "Κόκκινο Στεφάνι" και Τοίχος Βρυζοκαλάμου" (βλ. περιγραφή στην παραπάνω απόφαση).

Μέσα και πέρα από τις θέσεις αυτές προς τη θερινή βοσκή Κωστήλατας ζητεί ο Αναγκαστικός Συν/σμός Βουργαρελίου Παλαιοκάτου να αναγνωριστούν δικαιώματα κυριότητας των μελών του, στην οποία όμως έκταση ποτέ δεν είχαν οποιοδήποτε δικαίωμα.

Ότι η έκταση αυτή αποτελεί τμήμα θερινής βοσκής υπό το όνομα "Κωστήλατα" Θεοδωριάνων αποδεικνύεται, εκτός από

το πιο πάνω συμβόλαιό μας και από τους χάρτες που σε ανυπόπτους και παρωχημένους χρόνους συνέτασσε η Υπηρεσία σας και από το συνυποβαλλόμενο από το Μάιο 1993 χάρτη της θερινής βοσκής "Κωστήλατα" που συνέταξαν οι δασολόγοι Φωτεινή Μπαλτογιάννη και Χρήστος Τσουμάνης.

Εν όψει των παραπάνω πρέπει να μη συμπεριληφθεί η παραπάνω έκταση στη συνιδιοκτησία του Αναγκαστικού Συν/σμού Βουργαρελίου Παλαιοκάτου.

Ο πρόεδρος Ιωάννης Α. Χάιδος
Ο γραμματέας Απόστολος Χ. Σταμάτης